

V tomto roku si pripomíname 190. výročie zjavenia Panny Márie sestry Kataríny Labouré a daru Zázračnej medaily. V noci z 18. na 19. júla bolo prvé stretnutie, kde mala sr. Katarína položené ruky na kolenách Panny Márie. Budeme celý mesiac vkladat' zaujímavosti zo života sr. Kataríny...

Úvahy na júl, na stránku 2020

190. Výročie zjavenia PM sr. Kataríny Labouré a daru Zázračnej medaily

spracovala sr. Marianna Bucková na májové pobožnosti v roku 2020 k 190.výročiu ZM
/Nitra, Provinciálny dom DKL 2020/

V tomto roku si pripomíname 190. výročie zjavenia Panny Márie sestre Kataríne Labouré a daru Zázračnej medaily. V noci z 18. na 19. júla bolo prvé stretnutie, kde mala sr. Katarína položené ruky na kolenách Panny Márie. Budeme celý mesiac vkladať zaujímavosti zo života sr. Kataríny...

1. júla 2020

Rok zjavenia 1830

Zázračnú medailu Nepoškvrnenej Panny Márie poznáme celkom dôverne. Na jej prednej strane je však jeden znak, ktorý možno prehliadame. Nachádza sa pod obrazom Panny Márie, ktorá stojí na pologuli. Takmer nenápadne je tam uvedený rok 1830. Tento dátum je súčasťou Zázračnej medaily od jej počiatkov. Je vyrazený na každej jednej medaile. Nevieme kto zadal vyraziť rok 1830 na medailu. Katarína Labouré ho nespomína v zápisoch. Jedine otec Aladel dával informácie aj parížskemu arcibiskupovi, aj zlatníkovi, aj potom písomné správy o pôvode a poslaní Medaily Nepoškvrneného Počatia, ktorú ľud nazval zázračnou. Len otec Aladel vedel kedy došlo k zjaveniu. Panna Mária sa o ňom pred Katarínou vyjadrila, že aj on je jej milovaným synom. Vidno, že chcel veľmi presne zachovať aj dátum príchodu Panny Márie. Bezpochyby je to však úmysel Prozreteľnosti a dátum roku 1830 nám chce niečo naznačiť.

V nebeskej večnosti sa roky nepočítajú. Čas je znakom zeme. Rok 1830 je vyrazený na zemeguli, na ktorú symbolicky vstupuje Nepoškvrnená Panna Mária. Prvé medaile začali raziť až v roku 1832, nie 1830. Otec Aladel poznal ten dátum, kedy sa nebo sklonilo k zemi a považoval to za dôležité, aby aj rok zjavenia bol na medaile uvedený. Po 190. rokoch od zjavení máme pred očami mnohé udalosti čo sa odvtedy udiali a môžeme vysloviť, že práve v roku 1830 Panna Mária vo svojom oslávenom fyzickom tele vstúpila na túto zem, k svojim deťom a zostáva tu stále medzi nami prítomná. Mohli by sme to prirovnať ku prítomnosti Pána Ježiša po jeho zmŕtvychvstaní, pokým ešte nevystúpil do neba. Prichádzal k apoštolom, predstavil sa im vo svojom oslávenom tele; dotýkali sa ho, jedol s nimi... uisťoval ich o svojej prítomnosti. Podobne aj Panna Mária v Paríži, v kaplnke Materského domu. Prišla spoza oltára. Sadla si do kresla. Katarína si položila ruky na jej kolená. Počúvala jej hlas. Rozprávali sa. Zdieľali si vzájomne čo prežívajú. Katarína videla slzy v Máriiných očiach, keď jej vravela o budúch utrpeniach ľudstva. Bol to veľmi reálny rozhovor medzi dvoma fyzicky prítomnými osobami. Katarína Labouré toto stretnutie konkrétne prežila, precítila. Rozhovor s Nebeskou Matkou jej zostal v pamäti po celý ďalší život. Nikdy nepochybovala o tomto stretnutí s Pannou Máriou.

Viacerí svätci i teológovia i pápeži nazývajú súčasný dejinný úsek, ktorý ľudstvo prežíva, časom Panny Márie. Že je to mariánska éra. V roku 1830 z milosti Božej vstúpila nebeská Matka opäť na túto zem a stále s nami zostáva. Potvrdzujú to nespočetné mariánske zjavenia ktoré nasledujú.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.

Pripomíname si 190. výročie zjavenia Panny Márie sestre Kataríne Labouré a daru Zázračnej medaily. Budeme celý mesiac vkladat' zaujímavosti zo života sr. Kataríny..

2. júla 2020

Panna Mária cez medailu prichádza k nám

V roku 1830 žiadala Presväta Panna, aby dali razit' medailu, ktorej vzor, model, sama navrhla. Žiadala, aby ľudia nosili medailu pri sebe a aby ju nosili s úctou a dôverou. Chce každého človeka uistiť o jej reálnej prítomnosti v našej dobe a aj v živote každého z nás, kto ju s dôverou prijme. Vonkajším znakom prijatia je verné nosenie a uctievanie jej medaily. Je to gesto našej poslušnosti voči jej želaniu.

Panna Mária je prítomná v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky a prosí o spoluprácu ako to správne pochopil otec Aladel. Keď priniesol prvé medaile od zlatníka Le Vachet, dal ich sestrám a žiadal, aby ich rozdávali. Bolo to v čase, keď v Paríži zúrila cholera. Nebezpečná nákazlivá choroba. Nebolo lieku proti tomuto ochoreniu. Ľudia prijímali medailu ako jedinú záchranu. Prijímali ju s dôverou – práve o tú Božia Matka žiadala. A Panna Mária túto dôveru odmenila svojou pomocou a pomáha doposiaľ.

Pokúsme sa o malú reflexiu: V dnešných časoch prevláda v nás ľudoch silné vedomie sebaistoty, sebestačnosti, samostatnosti hraničiace s individualizmom. V týchto nebezpečných presvedčeniach sa dostávame do žalostnej izolácie. Zatvárame svoje srdcia, byty, izby, v sebaklame, že si vystačíme sami. Tieto tendencie neobchádzajú ani cirkevné inštitúcie, ani kláštory. Všetci sme vystavení tejto duchovnej nákaze, pred ktorou sa treba brániť. Rozdávajte ľuďom medaily – povedal otec Aladel, aby vyplnil želanie Panny Márie. Dcéry kresťanskej lásky dodnes túto úlohu plnia. Z komunít sestier denne vychádza Nepoškvrnená Matka a ich prostredníctvom sa otvárajú uzavreté srdcia. Pri rozdávaní dochádza k dialógu s človekom. Dochádza k obdarovaniu a k prijatiu. Sú to detaily života ktoré si málo všímame. Podáme ruku – akoby predĺženú ruku Panny Márie. Natiahne sa ruka ktorá ju prijíma – vystretá ruka k prijatiu daru. A srdce človeka sa otvára... Otvára sa s dôverou voči človeku i k prijatiu nebeských milostí, v Božiu pomoc. „Mnoho milostí dostanú všetci čo ju budú nosiť s dôverou“. To je výzva v prvom rade pre dcéry kresťanskej lásky, aj pre všetkých: rozdávam a nosím medailu Nepoškvrnenej Panny Márie s dôverou? Som presvedčená/ý o jej materskej láske ku mne a aj ku tým, ktorým ju rozdávam? Panna Mária, ďakujem za tvoju dôveru ku mne a prosím: posilni moju dôveru v Teba.

3. júla 2020

Narodenie Kataríny Labouré (2.5.1806)

Pán Boh má už od večnosti pre každého pripravenú cestu života. Peter Labouré (1767) z dediny Senailly vo Francúzsku, sa chcel stať kňazom a vstúpil do seminára. Nemohol však naplniť svoju túžbu po kňazstve. Začala Francúzska revolúcia a semináre boli zrušené. Vrátil sa domov. Oženil sa 4. júna 1793 s Lujzou Magdalénou Gontard, vychovávateľkou v rodnej dedine. Prvých sedem rokov žili v Senailly, potom sa presťahovali do susednej dediny Fainles-Moutiers, kde rodina Labouré vlastnila polia a veľké hospodárstvo. Z manželstva sa im narodilo 17 detí. Na žive zostalo 7 chlapcov a tri dievčatá. Ďalších sedem detí im zomrelo, čo sa v tej dobe bežne stávalo. Živili sa z práce svojich rúk a žili spravodlivo pred Bohom. Svoje

deti vychovávali v nábožnosti. V živote rodiny vládol poriadok; všetko malo svoje miesto: čas na prácu, až drinu na poliach, i doma na hospodárstve. Avšak bol čas i na modlitbu i na oddych a zábavu. Bola to zámožná rodina a vždy sa našlo dost' prostriedkov, aby mohli podporovať aj chudobných v dedine. Kostol vo Fain-les-Moutiers bol opustený a v čase revolúcie vyrabovaný. Už dlhé roky sa tam svätá omša neslúžila. Peter Labouré dal zo svojich prostriedkov opraviť v kostole bočnú kaplnku Panny Márie, a stala sa privilegiom ich rodu. Na nedeľné omše chodili do Moutier-saint-Jean vzdialenom asi štyri kilometre. Peter Labouré nemohol naplniť svoju túžbu po kňazstve. Pán Boh mu zveril inú úlohu: pripraviť svoje deti do života a svoju najmilšiu dcéru Zoe Katarínu na cestu svätosti, ba až na slávu oltára. Životná cesta Petra Labouré bola náročná. Nemal ani 50 rokov, keď Pán Boh odvolal do večnosti jeho manželku Magdalénu. Smútok a prázdnota zaľahla na dom plný ľudí; zmĺklo srdce matky v tejto početnej rodine. Peter Labouré zostal sám. Zmenenú situáciu treba riešiť. Dve najmladšie dcéry deväť ročnú Katarínu a sedemročnú Tonku dal do výchovy ku svojej sestre Margite. Najstaršia dcéra Mária Lujza sa už chystala sa na vstup k Dcéram kresťanskej lásky. Peter súhlasil z jej rozhodnutím. Možno v tom videl náhradu za svoje duchovné povolanie. Požiadal Máriu Lujzu, aby pomohla za istý čas v rodine. Po dvoch rokoch sa Katarína a Tonka vrátili domov. Staršia sestra ich zaučila do domácich prác a odišla za svojím povolaním s požehnaním otca a so slušným venom. Jedenásťročná Katarína sa javila ako praktická a celkom sa dala na ňu spoľahnúť pri vedení hospodárstva. V porovnaní s dievčatami jej veku bola pevná a vysoká. Usilovná v práci a duchom jemná a nábožná. Čas lieči aj najťažšie rany, a tak tomu bolo aj v živote Petra Labouré. Znova našiel potrebnú vyrovnanosť statočného hospodára keď videl, že na svoje dievčatá sa môže spoľahnúť, hlavne na Katarínu.

4. júla 2020

„Odteraz ty budeš mojou mamou!“

Katarína Labouré má ako Božie dieťa 214. narodeniny. Narodila sa 2. mája 1806 v dedinke Fain les Moutiers, o šiestej hodine večer. Bol to čas, keď sa veriaci schádzajú k modlitbe, aby si uctili Kráľovnú mája. Na druhý deň 3. mája bola pokrstená – vo sviatok Nájdenia svätého kríža. Pri krste dostala meno Zoe Katarína. V rodinnom kruhu ju volali Zoe. Bola 8. žijúcim dieťaťom manželov Petra a Magdalény Labouré. Po nej sa narodili ešte dvaja jej súrodenci Tonka a August, ktorý v detstve utrpel zranenie a celý život zostal postihnutým.

Doba v ktorej sa Katarína narodila a žila nebola vôbec jednoduchá. Bola to doba pomíňajúcej sa napoleónovej slávy. Doba poznačená následkami devastácie Cirkvi a morálnych hodnôt, - plodmi Veľkej Francúzskej revolúcie. Roky vojny zanechali po sebe veľa biedy. V kraji Côte d'Or prišlo na svet dievčatko, ktoré bude dávať svedectvo kresťanskej lásky v XIX. storočí. V rodine Petra Labouré vládol pokoj, poriadok, vzájomná láska a živý džavot detí. Také to boli blažené roky šťastného detstva – vlastne len útleho detstva.

Rodinné šťastie utrpelo nezahojiteľnú ranu 9. októbra 1815, keď zomrela 46 ročná matka rodiny. Desať sirôt a ich otec plakali nad rakvou matky, ktorú nikto na svete v rodine nemôže nahradiť. Citlivé srdce malej Kataríny sa nedokázalo zmieriť so stratou matky. V bolestných spomienkach sa vyplavili myšlienky, keď jej nebohá mama rozprávala, že Panna Mária je našou nebeskou matkou. Mama predsa vždy vravela pravdu. A Katarína mamu potrebuje! V jej životopisoch sa spomína dojemná udalosť, ktorej svedkom bola domáca slúžka. Malá

Katarína si ku krbu pristavila stolček, vyštverala sa naň, aby dosiahla na sošku Panny Márie, pred ktorou sa rodina modlievala. Sošku vrúcne objala a celkom jednoducho s detskou úprimnosťou a so slzami v očiach sa zverila do jej materinskej lásky: „Odteraz ty budeš mojou mamou!“

V danej situácii nie je možné odmietnuť takúto vrúcnu prosbu – až príkaz. Panna Mária neodmietla. To boli prvé i posledné jej slzy. Odvtedy bola Katarína silná. Nová matka, ktorú si zvolila, ju naučila nevzdychať, nespoliehať sa na druhých, ale múdro usmerňovať svoj vlastný život. Slúžka túto udalosť neskôr rozprávala Tonke.

5. júla 2020

„My dve si v dome poradíme!“

Strata matky nebola jedinou bolesťou pre Katarínu a pre jej mladšiu sestričku Tonku. Strácajú aj otca. Peter Labouré poprosil svoju sestru Margitu, aby sa ujala týchto dvoch malých, kým podrastú. Sám by sa nedokázal o ne postarať popri hospodárstve. A tak nasledujúce dva roky obe dievčatá žili u svojej tety v Saint-Rémy. Mesto má romantickú polohu na brehu rieky Brenne. Veľký dom so škridlicovou strechou do ktorého prišli bol milý a zaujímavý, hlavne pre veľký obchod a pre stále sa striedajúcich zákazníkov. Teta so svojim manželom vlastnili veľký obchod a nemali čas venovať sa ani svojim vlastným šiestim deťom a nieto ešte dvom sirotám Labouré. Okrem toho ich dvaja bratrancami a štyri sesternice boli všetci starší od 10 do 18 rokov. Starostlivosť o deti ponechávali rodičia na služobníctvo. Nikto ich nič neučil ani čítať ani písať, hoci boli v školskom veku. Po dvoch rokoch si ich otec vzal domov.

Pre Katarínu to bol tento deň sviatkom po každej stránke, veď prišla domov aj preto, aby 25. januára 1818 pristúpila k prvému svätému prijímaniu. Keď sa vrátila domov, radostne za to ďakovala Pánovi. Mala veľkú záľubu v práci a bola tvorivá. Staršej sestre Márii Lujze, ktorá zaučala svoje mladšie sestry do domácich prác, rozriešil Katarínin návrat vážny problém. 5. mája sa mohla vrátiť do Langers, aby začala postulát u Dcéry kresťanskej lásky. 12 ročná Katarína jej uľahčila odchod z domu. Keď bola o tom reč, Katarína pozrela s úsmevom na mladšiu Tonku, a povedala: „My dve si v dome poradíme!“

Zverenie sa do ochrany Panny Márie nebolo u nej len prechodným citom rozzialeného dieťaťa. Ako dvanásťročná bola už zrelá vziať do rúk bremeno, ktoré zničilo jej matku a stať sa otcovou pravou rukou. Katarína sa teda stala gazdinou. Prevzala úlohu matky rodiny a domácej panej. Dom bol pokrytý ružovošedou škridlou a tvoril skoro uzavretý obdĺžnik. Veľmi sa podobal kláštoru. Na ulicu sa vychádzalo veľkou bránou. Najvyšším bodom bol 10 metrov vysoký chýrny holubník. V ňom chovali 700 až 800 holubov. On dosvedčoval, že rodina Labouré patrila medzi prvé rodiny v kraji. Ľudia sa najprv dvakrát obzreli a len potom prekročili prah svojho bývalého starostu.

Chodievali sa zabávať Tonka a Zoe? Jedna z ich bývalých kamarátok spomínala: „*Slečny Labouré, Katarína a Tonka, boli zbožné. Nechodievali sa často zabávať s ostatnými dievčatami. Viac sa zabávali s bratrancami a sesternicami, keď ku nim prišli s rodičmi.*“ Iná rovesníčka vypovedala: „*Rodina Labouré bola urodzenejšia ako naša. Nechodievali sme ku nim bez vážneho dôvodu. Boli bohatí a patrili medzi najlepších vo Fain.*“ Už od malička bola Katarína obklopaná nielen tisíckami holubov, nielen úctou obyvateľov dediny, ale aj

nebeskými obyvateľmi. V prvom rade to bola Panna Mária, ktorú si zvolila za matku. Neskôr v jej živote vidíme ako vážne Panna Mária vzala toto Katarínine vyvolenie a poslanie.

6. júla 2020

Katarína gazdinou

Na veľkom gazdovskom dvore prevzala úlohu gazdinej dvanásťročná Zoe. Pri súčasnom životnom štýle si nevieme dobre ani predstaviť, čo to v praktickom živote vtedy pre ňu znamenalo. Aké bremeno povinností toto dievča na seba vzalo. Pokým rovesníčky jej veku dnes kde – tu pomáhajú svojim rodičom pri práci, Katarína si prácu musela organizovať sama. Odteraz jej kráľovstvom bol dom, maštal', záhrada a hlavne veľká spoločná izba. Jej patrila aj pekáreň, ovocný sad, kurín a holubník so 1121 priehradkami v ktorých mávala približne 800 holubov.

Ako pani domu ráno vstávala prvá, s prvým zábleskom rannej zory. Vždy musela ona vstať prvá. Pri prebudení zápasila proti únave a bolestiam chrbta, aby sa znova dala do práce. „Bože môj, my dvaja prácu zvládneme!“ Hlavnou každodennou starosťou bola starosť o jedlo – raňajky, obed, večere; a nejaké prílepšenie, ktoré si robotníci odnášali so sebou na pole. Gazdiná bola paňou aj slúžkou. Platila vlastnými silami viac ako ostatní. Starosť o dobytok udával tempo celému dňu. Dojenie kráv ráno a večer bolo ťažkou prácou pre jej ruky. Katarína dobytok aj krmila aj vodila k napájadlu. Prasiatám dávala pomyje zo zvyškov predchádzajúceho dňa. V kuríne zberala vajcia. Každý deň viackrát šla k obecnej studni po vodu, ktorou sa muselo šetriť.

Do jej pracovnej náplne treba zaradiť aj práce, ktoré sa pravidelne opakovali. Každý týždeň preosiala múku, vložila do nej kvas a miesila cesto na chlieb pre celú rodinu i pre robotníkov. Pokým cesto nakyslo, zakúrila do pece. Na to potrebovala 7 - 8 otielok dreva. Keď horúčosť dobre rozpálila kameň, odstránila popol a drevené uhlie. Potom vzala dlhú drevenú lopatu a po jednom uložila do pece 7 – 8 dobre vykysnutých veľkých bochníkov chleba. Popri inej práci čakala a asi po hodine ich vybrala krásne, nadvihnuté s nahnedlou kôrou. Ach ako sa len spočiatku bála, že sa jej ten zázrak nepodarí! Vo štvrtok chodievala na trh do Motbar, vzdialenom 15 km. Každý týždeň bolo potrebné aj prať – to sa považovalo za niečo samozrejme. Každý rok začiatkom zimy zabili prasa a niekedy aj dve až tri ... mäso bolo treba spracovať, aby bolo jedlo pre všetkých. Katarína sa postupne učila všetky ceremónie, kuchárske predpisy a nespočetné tradície. Musela sa naučiť opatrne zachádzať s dobytkom – napríklad s kravou, ktorá sa nechcela dať podojiť, pretože jej vzali teliatko. Učila sa zachádzať s ľuďmi doma i na trhu s mestskými paničkami, ktoré sa dlho jednali pri kupovaní masla a vajec. A musela sa naučiť zápasiť aj s časom, aby všetko bolo pripravené včas. Dokázala sa starať o svoje panstvo a dať každému čo mu patrilo. Katarína nebedákala pre počiatkové omyly. Naprávala ich nenápadne a pri každom sa snažila poučiť. To bola jej škola. Do inej nechodila.

7. júla 2020

Tajomstvo jej radostnej služby

Jej život bol preplnený od prvého úsvitu dňa keď zapalovala oheň v peci, až do večera, kedy pri jeho slabnúcich plamienkoch dokončievala práce, pri ktorých nepotrebovala mnoho svetla. Umývala riad, zametala. Katarína mala rada poriadok. Najrozličnejšie práce vykonávala

veľmi dôvtipne, šikovne a odborne. Dokázala to tak dobre, že ako 14 ročná pri vhodnej príležitosti prepustila slúžku – s Tonkou to zvládli sami.

Kto ju uschopňoval, kto jej dával silu, aby zvládala v dvanástich rokoch také preťažujúce povinnosti? Udržiavala ju azda láska k zemi? Áno, mala rada zem – živiteľku, aj ranné zore ktoré ju deň čo deň zobúdzali. Mala rada aj prácu, ktorá bola jej každodennou náplňou. Mala rada ľudí s ktorými žila, pre ktorých pracovala, im slúžila, a najmä mala rada otca, ktorému chcela uľahčiť starosti. Katarínine tajomstvo sa skrývalo v jej častom úniku z domu. Každý deň sa vzdialila na hodnú chvíľu, aby sa stretla v modlitbe s Pánom Bohom. Blízko ich gazdovstva bol kostolík. I keď bol bez Eucharistie, bol to Boží dom. Táto modlitba dávala zmysel všetkému ostatnému.

Susedky si o nej klebetili: „Modlitba prácu neposúri; stráca zbytočne čas...“ Vôbec si nevšímala ich reči. A práca bola predsa urobená včas. Katarín čas nebol ako čas susediek zaborených až po krk do každodenných povinností. Svoje povinnosti konala uvedomele každý deň pod zorným uhlom, ktorý dával nadprirodzené zameranie týmto nekonečne sa opakujúcim prácam. Dávala im pečať nekonečnej hodnoty. Katarína žila v Božej prítomnosti s vierou a láskou. Žila v spoločenstve svätých ako ich bedlivá spoločníčka.

No v naj dôvernejšom priateľstve žila s Pannou Máriou. Stretala ju zakaždým, keď išla do kostola. Nad vchodom s Dieťaťom Ježišom v náručí, a v kostole bola soška Nebeskej Matky s roztvoreným náručím, akoby ju vítala. Svätostánok bol prázdny. No Pánova prítomnosť prenikala tento Boží dom a dávala sa spoznať v hĺbke srdca. To bolo Katarínine šťastie a to bolo tajomstvo jej radostnej služby. Tu nachádzala silu usmievať sa a statočne pracovať. Od prvého svätého prijímania bola Katarína pravou mystičkou.

8. júla 2020

Katarína cíti duchovné povolanie

Otec netušil, že Katarína tiež začala pomýšľať na duchovné povolanie. V piatky a v soboty sa začala postiť. Keď sa to otec dozvedel od Tonky, prísne jej pôsty zakázal. Možno to bol pre neho signál, že Katarína pôjde inou cestou. S pôstom neprestala. Otec je otec, ale Pán Boh je Pán Boh... Peter Labouré zostal zamĺkly. Múdrost' a nábožnosť Kataríny ho začala znepokojovať. Obával sa, že ju stratí. Po jej krátkom pobyte u sesternice v Chatillon sa už pevne rozhodla pre duchovné povolanie. Ale čo robiť? Ešte nemala 21 rokov, ešte nebola dospelá a potrebovala súhlas otca. Poznala ho. Vedela, že ju nepustí. Na druhej strane ho chápala. Keby jej dovolil odísť z domu, nemal by komu zveriť vedenie domácnosti. Synovia sa poženili a odišli z Fain-les-Moutiers. Tonka už bola 16 ročná, ale nemala schopnosti svojej staršej sestry. Katarína sa rozhodla v mlčaní čakať tri roky.

Katarína bola statná a zdravá. Jedna jej rovesníčka sa o nej vyjadrila: „Katarína nebola pekná, ale bola milá a dobrá. Medzi kamarátkami bola vždy láskavá a tichá. A to aj vtedy, keď ju hnevali. Akonáhle zbadala, že sa niektoré poškriepili, usilovala sa zmieriť ich. Keď prišiel nejaký chudobný, hneď mu dala maškrtu čo mala pri sebe ... Pri svätej omši sa modlila ako anjel. Neobzerala sa ani napravo ani naľavo.“

Prameň modlitby – za revolúcie naoko vyschnutý – vytryskol znova v Kataríne a v jej vrstovníkoch, ktorých ani nepoznala: v Jánovi Vianney, Jane Jugan, v Jane Anthide Thouret, atď. Modlitba vytryskla z nej ako z prameňa, takže jej nemohla odolať. Denne sa dlho

zdržiavala v kostole vo Fain. V liste, ktorý napísala sestre Márii Lujze, píše (neskôr, keď sa už naučila písať): „*Akým intenzívnym životom sa tu žije! Svätú omšu mávame len niekedy v nedeľu a vtedy musí pán farár zo susednej farnosti slúžiť dve omše. Vešpery spieva učiteľ. Požehnanie po nich nemáme! Keď sa chcem spovedať, musím si nájsť spovedníka! Uváž, či je zaistený čo i len minimum náboženského života u nás!?*“

Keď sa nemohla stretať s Pánom Ježišom v Eucharistii, stretala sa s ním ako pokrstená vo svojom srdci, ale hlavne v chudobných, ktorých ošetrovala s veľkou láskou. Na nedeľnú omšu chodievali najčastejšie do Moutiers-san-Jean, lebo do Fain prichádzal kňaz len zriedkavo. Katarína to však nestačilo. Neraz odchádzala na svätú omšu do Moutiers aj v týždni. To znamenalo 4 a pol kilometra tam a práve toľko späť.

9. júla 2020

„Námluvy“ Pána Vincenta; zápas o povolanie

Asi od 14 rokov začala pociťovať duchovné povolanie. So svojim životným plánom sa zdôverila Tonke. Ona ju pochopila a pomáhala jej ho uskutočniť. Stalo sa to ich tajomstvom. Keď mala Katarína 18 rokov, v jednu noc toto Božie volanie nadobudlo formu sna. Katarína sa snívalo, že je v ich kostole. Zrazu prišiel nejaký starý kňaz. Obliekol si omšové rúcho a slúžil omšu pri bielom, zlatom ozdobenom oltári. Keď sa obrátil po *Itte misae est* naznačil jej, aby podišla k nemu. Zmocnil sa jej strach. Vzďaľovala sa, cúvala dozadu, ale celá očarená nemohla od neho odtrhnúť oči. Keď vyšla z kostola, išla (ešte stále vo sne) navštíviť chudobnú chorú. Starý kňaz prišiel za ňou a povedal jej: „*Dcéra moja, dobre robíš, že sa staráš o chorých. Teraz utekáš predomnou. Príde však deň keď budeš šťastná, že môžeš prísť ku mne. Pán Boh má s tebou svoje úmysly. Nezabudni na to!*“ Odišla plná strachu, ale šťastná. Zobudila sa, až keď – vo sne – prechádzala bránou ich domu. Tento sen ju naplnil novým odhodlaním. Odvtedy sa jej ich dom stal iba dočasným miestom. Pracovala však ešte svedomitejšie ako predtým, no duchom už bola ďaleko. Začala uvažovať a robiť plány. Aby mohla ísť ku sestram, musela aspoň vedieť čítať a písať. Vraj je to bezpodmienečne potrebné. A pokoroval ju aj nedostatok vzdelania a výchovy. Aby zakryla svoju nevedomosť, zaplatila 30 frankov, všetky svoje úspory nejakému úradníkovi za to, že ju naučil podpísať sa. To však nestačilo. Bol čas, aby sa naučila riadne čítať a písať, počítat', hoci sedliacka hlava a desať prstov počítajú presnejšie ako samočinné počítače.

Sesternica Antoinaetta navrhla Katarína, aby na nejaký čas prišla k nej do Chatillon, aby sa niečomu naučila. Tam mala možnosť stretnúť sa s istým kňazom, ktorému vyrozprávala svoj sen, čo stále rezonoval v jej mysli. Z presného popisu sna a zo slov ktoré Katarína vravela, povedal: „*Dieťa moje, myslím, že ten kňaz bol celkom iste svätý Vincent.*“ Zakrátko šla Katarína so sesternicou navštíviť dom Dcér kresťanskej lásky. V hovorni ju čaká prekvapenie: na stene visí obraz a na ňom je ten istý kňaz, ktorého videla vo sne. „To je náš duchovný otec, svätý Vincent de Paul – vysvetlili jej sestry. Teraz sa Katarína už definitívne rozhodla. V Chatillon sa jej nepáčilo, zakrátko sa vrátila domov, ale tento pobyt bol pre ňu osožný.“

10. júla 2020

Katarína môže odísť z domu

Po návrate do Fain, 16. júla 1826 pri krste svojej krstnej dcéry, mohla sa už podpísať istou rukou: Katarína Zoe Suriot. Celkom iste pri tejto príležitosti dostala hodvábne fialové šaty, ktoré si priniesla ako výbavu až do seminára. Dal jej ich ušiť otec, veď už bola súca na vydaj. Čo však robiť? Povedať otcovi o svojej túžbe? Vedela, že otec nepovolí. Rozhodla sa čakať až dovŕši dospelý vek 21 rokov. Zatiaľ pokračovala v práci na gazdovstve. Búrka nastala, keď 2. mája 1827 oznámila svoj plán otcovi. Jednu dcéru predsa už dal Pánu Bohu! A Katarína je užitočná, normálna, veselá, nestráni sa zábav ani v susedných dedinách. Žiadajú ju o ruku... nie! Nepovolí! No Katarína vedela čo chce.

Na jar roku 1828 ju otec prestal už prehovárať. Vedel, že to nemá zmysel. Pokúsil sa predsa o jeden krok. Syn Karol si v Paríži otvoril obchod s vínom. Jeho žena mu po dvoch rokoch manželstva zomrela. Otec poslal Katarínu aby šla bratovi pomôcť. Mal nádej, že si tam Katarína nájde nejakú partiu. Takéto rozhodnutie zasadilo Kataríne bolestnú ranu. Otec ju nechce pustiť do kláštora a teraz ju posiela preč...? Aj brat Karol sa pokúšal ju vydať, veď 22 ročná Katarína bola príťažlivá. Mohla byť u neho domvedúcou. Ale netrval tvrdohlavo na svojom. Po dvoch rokoch sa znova oženil a s manželkou si vystačili. Katarína bola voľná. Svojou múdrou rozvahou a trpezlivosťou hrdinsky prestála skúšku, ktorú mala priniesť pre svoje povolanie. Keď dosiahla dospelosť, 21. rok života, opatrne prosila otca o jeho požehnanie, aby mohla odísť do kláštora. To, čo dávnejšie tušil, sa potvrdilo. Bola to ďalšia rana v jeho živote. Veľmi búrlivo protestoval a zostal neoblomný. Poznal svoju Zoe a vedel, že zabrániť jej už nemôže, lebo už je dospelá. Po ťažkom boji so zlomeným srdcom dal jej napokon svoje požehnanie, ale veno jej odmietol. Katarínin odchod ho už nikdy neprebolel. Vedenia domácnosti sa ujala Tonka. Starala sa aj o mladšieho postihnutého brata, aj o slabnúceho otca. Napokon aj ona sa vydala už ako 30 ročná a odišla. Peter Labouré zostal sám. Po odchode Tonky žil ešte 6 rokov vo svojom opustenom dome, kde mu bolo veľmi smutno. Zomrel 19. marca 1844. Kataríne to oznámil brat Jozef, ktorý krátko napísal: *„Otec bol veľmi chorý... Pochovali ho včera vo štvrtok 21. marca. Nemohli sme byť pri ňom v posledných chvíľach jeho života, preto sme sa rozhodli dať za neho odslúžiť svätú omšu...“* Katarína veľmi milovala otca a bolo pre ňu bolestné, že zostal sám. Vidno to z listu, čo písala svojej sestre Márii Lujze, ktorá ešte v roku 1834 zo Spoločnosti vystúpila a teraz chcela ísť domov opatrovať chorého brata. Katarína jej píše: *„Ludia budú schvaľovať, že sa chceš starať o brata. Boli by však schvaľovali aj to, keby si po odchode zo Spoločnosti pred desiatimi rokmi bola išla poslúžiť nášmu utrápenému otcovi..., ktorý zomrel vo svojom dome síce, ale za neprítomnosti svojich detí.“* Tento list vyjadruje, že Katarína opustila otca s nesmiernou bolesťou v srdci a bolel ju aj osud jej sestry.

Peter Labouré zomrel ako mnoho jemu podobných jednoduchých ľudí. Odovzdal svojej dcére statočnosť, vernosť Bohu, pracovitosť a najmä príklad pokorného znášania životných krížov. Svoje životné poslanie naplnil. Tieto vlastnosti sa premietli v živote jeho najmilšej dcéry, Zoe Kataríny Labouré.

11. júla 2020

Cesta k svätému povolaniu

Dom sestier v Chatillon-sur-Seine bol Kataríne blízky. Tam spoznala pána Vincenta na obraze v hovorni. Brat Karol ju už v Paríži nepotreboval. Katarína poprosila znova o pomoc švagrinú, ktorú veľmi dojala táto jej bolestná skúška. Jana Antoinetta Gontard sa vydala za jej staršieho brata Huberta. V Chatillon viedla výchovný ústav pre dievčatá. Mladí manželia skúšali zmierňovať napätie medzi Katarínou a otcom, utrápeným bezvýchodiskovou situáciou, do ktorej sa proti svojej vôli dostal. Katarína sa teda znova ocitla v dievčenskom ústave v Chatillon, ktorým nebola nadšená, avšak tu mala príležitosť stále častejšie stretať sa s dcérami kresťanskej lásky. Našla medzi nimi sestru Viktóriu Séjole. Tá od prvej chvíle skryto obdivovala Katarínu a keď sa o nej hovorilo, po celý život pridávala: *„Nikdy som nepoznala tak nevinnú a čistú dušu!“* Katarína a sestra Viktória mali mnoho spoločného. Obidve boli zdravé sedličky, vekovo blízke: 23 a 27 rokov. Obe mali staršiu sestru u Dcér kresťanskej lásky a hlavne obe mali rady Pannu Máriu a chudobných. Sestra Viktória veľmi rýchlo pochopila ako sa táto sedlička zle cíti v prepychovom internáte, preto sa u sestry predstavenej za Katarínu prihovarila: *„Prijmite ju, prosím, to je stelesnená nevinnosť a zbožnosť. Necíti sa dobre medzi tými slečinkami. To je taká dedinská deva, aké má rád svätý Vincent.“* Vyriekla o Kataríne prorocko, o ktorom ani netušila!

Sestra Cany sa dala presvedčiť. Začali vybavovať prijatie. Katarína sa tomu veľmi potešila. Nechcela však ísť bez vena. Vedela, že je zvykom priniesť so sebou do kláštora aj veno. Rozhodla sa o tom pohovárať s bratom a so švagrinou. Otec, Peter Labouré zostal neoblomný. Nech si dcéra urobí čo chce! On už svoje povedal. Druhé veno nedá! Nezáležalo na tom. Brat a švagriná sa postarajú. Sú dobre situovaní. Začiatkom januára 1830 poslala sestra Cany priaznivý posudok do materinca v Paríži. Rada Spoločnosti dcér kresťanskej lásky 14. januára 1830 prijala slečnu Labouré. V zápise z Rady sa píše: *„Sestra Cany odporúča slečnu Labouré, sestru tej, ktorá je predstavenou v Castelsarrasin. Má 23 rokov a je naozaj súca pre našu Spoločnosť. Je zbožná, charakterná, rada pracuje a je veľmi veselá. Rodina je zachovalá tak čo do mravov ako aj počestnosti, ale je chudobná. Veľmi prosia, aby ju prijali.“* To slovo „PROSIA“ sa vzťahovalo v prvom rade na sestru Séjole. Narážka na chudobnú rodinu mala pripraviť na prijatie skromnejšieho vena. 22. januára prišla kladná odpoveď z Paríža. Katarína sa s radosťou rozlúčila s dievčatami v internáte a ešte s väčšou radosťou vkročila železnou bránou na ulici Juiverie na vytúženú cestu svätého povolania.

12. júla 2020

Katarína v postuláte

Sestra Séjole ju veľmi rada učila modliť sa. Ona ju uvádzala i do spoločného života. Priučala ju tiež rozdávať polievku chudobným, chorým. Toto dielo na začiatku revolúcie zrušili ako prežitok. Museli to však zakrátko obnoviť – vyžadovala to naliehavá potreba. Takto sa Katarína učila poznávať biedu a službu vo veľkom merítku. Každý deň o tretej hodine popoludní išli do kaplnky a modlili sa pravidlami predpísanú modlitbu: *„Klaniam sa Ti, Spasiteľu môj, Ježišu Kriste, ktorý zomieraš na kríži z lásky ku mne... Je to smrť Bohočloveka, je to Boh sám,... Smrť Bohočloveka!“* Tieto slová nadobúdali zvláštny význam po nedávných útokoch proti Bohu, po atentátoch proti jeho služobníkovi.

Sestra Séjole učila Katarínu aj čítať a písať a vovádzala ju do všetkých zvykov Spoločnosti. Zakrátko sa medzi nimi vytvorilo hlboké duchovné priateľstvo. Keď v roku 1830 začal z úst do úst kolovať chýr o zjaveniach Nepoškvrnenej Panny, sestra Séjole, akoby vedená nebeským vnuknutím, zvolala: „*Ak Nepoškvrnená Matka skutočne uznala niektorú seminársku sestru za hodnú svojho zjavenia, tak to nemohla byť iná, len moja sestra Labouré. Toto dieťa vyvolil Boh pre veľké milosti!*“ Keď bola sestra Séjole neskôr menovaná za sestru služobnicu, vždy žiadala sestry, ktoré mali cestovať do Paríža, aby vyhľadali sestru Labouré a odovzdali jej pozdrav. Hovorievala: „*Sestry moje milé, ja už nebudem žiť, keď celý svet bude o sestre Kataríne rozprávať. Vy sa ešte dožijete toho šťastia.*“ Táto svätá učiteľka sa musela po troch mesiacoch rozlúčiť s touto ešte svätejšou žiačkou, ktorá v polovici apríla skončila postulát. Obstála dobre. Bol čas pripraviť výbavu do seminára. Uložili ju do kufra. V katalógu seminára to zapísala sestra direktorka: 8 už používaných posteľných plachiet; 12 servítkov, tiež používaných; - látku na košeľe a 11 košiel' ušitých; 5 šiat: 4 pestrofarebné a 1 fialové, hodvábne; 11 vreckoviek; - 3 páry vreciek (aké vtedy nosili miesto tašiek a kabeliek); 4 trikotové vlniaky, 30 nočných čepčiekov, z toho 20 zdobených. Katarína vzala so sebou aj veno, ktoré jej dal brat Hubert: 693 frankov. Z toho bolo 72 frankov na rúcho, 300 frankov na seminár a 321 zostalo na živobytie.

Spolu s postulankou Labouré cestovala do Paríža aj 70 ročná sestra Hianault, dlhoročná sestra služobnica v Chatillon. Mala už zostať na rue du Bac, medzi starými sestrami. Po 300 km dlhej ceste voz zo Chatillon vošiel do Paríža 21. apríla 1830. Hlavné mesto nebolo pre Katarínu ničím neznámym. Aký však bol rozdiel medzi jej prvým príchodom do Paríža a týmto druhým!

13. júla 2020

Príchod do seminára/noviciátu/

Konské kopytá narážali na parížsku dlažbu a železné vozové kolesá pripomínali dunenie hromu. V stredu 21. apríla zastali na obdĺžnikovom dvore v budove nazvanej hôtel Chatillon, na rue du Bac č.140. Napravo je budova s hodinami, naľavo budova so zvonom, ktorý bude odteraz aj Katarínu zvolávať k duchovným cvičeniam. Hôtel de Chatillon. Aké zvláštne ubytovanie pre noviciát. Tento dom postavený roku 1682 do revolúcie patrila vojvodkyni zo Chatillon-u, preto niesol jej meno. Revolučná vláda ho zhabala. Roku 1813 ho Napoleón daroval Dcéram kresťanskej lásky. V darovacom dekrete sa píše: „*Tento dom bude hlavným domom združenia. Novicky tu strávia svoj čas na prípravu a sestry, ktoré pre svoj vek nebudú už môcť pokračovať v službe, nájdú tu útulok vo svojej starobe.*“ Sestry sa tu nasťahovali 28. júna 1815, po postavení kaplnky a jedálne. Nad kaplnkou, ktorej klenba bola nižšia ako je v súčasnosti, nachádzala sa exercičná sála, z ktorej dnes zostala len tribúna so zvoncou. V sále bol jeden vyvýšený oltár Panny Márie nazývanej Misijná. 29. júna 1815 tu uložili aj pozostatky sv. Lujzy. V kaplnke, v ozdobnej skrinke boli uložené aj pozostatky sv. Vincenta de Paul od roku 1816 do roku 1830. V čase príchodu sestry Kataríny sa v kaplnke na rue du Bac nachádzal už iba malý relikviár v kovovej schránke. Všetky ostatné relikvie boli uložené v Notre Dame, kde im majster Odier pripravoval honosný strieborný relikviár.

Katarína zamenila svoje šaty za seminársky oblek, šatku a čepiec. Mladá gazdiná, ktorá si doma ťažie nachádzala čas na modlitbu, teraz si plne vychutnávala voľnosť ducha i srdca,

pretože tu mal Pán Boh prvé miesto. Postupne si všímala, že na rozdiel od komunity v Chatillon, sestry v Paríži chodia rôzne oblečené: každá sestra mala šaty inej farby. Niektoré nosili pančuchy a topánky ako svetské panie. Kornety mali mimoriadne veľké, kolé so širokým lemovaním, drahé súkna... Iné zasa zachovávali skromné oblečenie, podľa želania pána Vincenta. Bol to dôsledok uvoľnenosti, zmäkčilosti a pohodlnosti, proti ktorej predstavení márne bojovali cez Obnovu (po revolúcii). Príchodu tejto novej seminárskej sestry sa určite najviac tešil sám svätý Vincent.

14. júla 2020

Slávnostné prenesenie ostatkov sv. Vincenta

Zakrátko sa rozšírila správa: budúcu nedeľu slávnostne prenesú telesné pozostatky pána Vincenta z Notre-Dame do Svätého Lazára. Otec arcibiskup ich odovzdá lazaristom. On bude viesť sprievod. Zúčastní sa na ňom aj sám kráľ Karol X. Do sprievodu pôjdu aj všetky seminárske sestry. Akoby pán Vincent čakal až na túto príležitosť. Znova dával Kataríne znamenie, aby sa priblížila k nemu. Teraz už nebude cúvať, už neutečie. Celou dušou túžila stretnúť sa s ním. Bude to majestátna slávnosť, na ktorú sa veľmi tešila. Slávnostné prenesenie začalo tri dni po príchode Kataríny do Paríža, 24. apríla. Na druhý deň apoštolský nuncius, Msgr. Lambruschini slúžil slávnostnú svätú omšu pred relikviárom, vyloženom na pódiu. Bol to ťažký strieborný relikviár dlhý 7 stôp, zhotovený za 40.000 zlatých frankov. Okolo arcibiskupa a 12 biskupov sa zhromaždil obrovský zástup ľudu. Sprievod sa pohol o 14. hodine, keď začali v Notre Dame spievať večery. Okolo relikviára šli lazaristi, kanonici sídelnej kapituly, a nakoniec arcibiskup. Pred ním niesli kríž a insignie. Okolo neho išli asistujúci v nádherných pluváliach. V zástupe boli aj siroty a chudobní, tí, ktorí pre Pána Vincenta znamenali mnoho. Bola tam aj skupina 112 seminárskych sestier. Procesia prišla na ulicu de Sévres o 6. hodine večer. Takto sa v nedeľu 26. apríla začala konať novéna v kaplnke otcov lazaristov, kam prichádzalo veľké množstvo ľudu. Medzi nimi aj Katarína, ktorá si na 8. deň novény 2. mája pripomínala 24 rokov. Cítila sa taká ľahúčka a šťastná.

Na žiadosť spovedného otca, až o 26 rokov neskôr Katarína opísala čo prežila v čase tejto novény: *„Prosila som od sv. Vincenta všetky potrebné milosti pre seba, pre obe duchovné rodiny a pre celé Francúzsko. Cítila som, že ich veľmi potrebujú. Nakoniec som prosila Pána Vincenta, aby mi dal poznať, čo si mám prosiť so živou vierou. Zakaždým, keď som sa vracala späť zo Sv. Lazára, bolo mi veľmi ťažko. Preto som mala dojem, že po návrate do materinca uvidím sv. Vincenta, alebo aspoň jeho srdce ... A vskutku, videla som ho zakaždým, keď som sa vrátila. Dostalo sa mi veľkej útechy. Videla som ho v kaplnke na rue du Bac nad relikviárom v ktorom boli vystavené skromné pozostatky svätého Vincenta. ... Videla som ho tri dni po sebe, zakaždým inakšie. Biele ako mäso, znamenalo pokoj, spokojnosť, nevinnosť a jednotu. Potom ohnivočervené. Vyjadrovalo túžbu roznieť kresťanskú lásku v srdciach. Cítila som, že sa musí obnoviť celá naša Spoločnosť a že sa musí rozšíriť až k najvzdialenejším končinám. Nakoniec som ho videla tmavočervené. To naplnilo moje srdce veľkým žiaľom, ktorý som sotva premohla. Nepochopila som ani prečo tento žiaľ bol spojený so zmenou vlády.“* Pre Katarínu bolo toto nové stretnutie so sv. Vincentom dôležité. Dal jej poznať tajomstvá svojho srdca a už nie vo sne, ale celkom pri plnom vedomí. Keď čítame tento opis zistíme, že vysvetlenie jej bolo dané neskôršie, pri zjavení v noci z 18. na 19. júla.

Tieto predpovede sa dôverným zdelením rozšírili a mocne prispeli k obnove obidvoch duchovných rodín sv. Vincenta. O 26 rokov ich otec Etienne aj úradne vyhlásil, keď už sa predpovede spĺňali a Spoločnosť sa náramne rozšírila do celého sveta a obnovila sa vernosť.

15. júla 2020

Jednoduchosť viery

Katarína Labouré dostala vieru ako dar vo svojej rodine. O jej matke sa vie málo, ale kto by jej bol vstúpil do srdca takú detinskú lásku k Panne Márii ak nie matka? Keď bola postulankou v Chatillon, jedna zamestnankyňa, pani Marietta vycítila, ako v modlitbe o 3. hodine, keď sestry obetujú Bohu utrpenie Pána Ježiša, Katarína pripájala k nemu aj svoje vlastné utrpenie. Keď ju otec Aladel požiadal, aby opísala svoje videnia, začína takto: „*Cítim sa neschopná to urobiť...*“ – vidno jej pokoru; „*predsa sa o to pokúsim*“ – je v tom jej poslušnosť; „*so všetkou možnou jednoduchosťou a úprimnosťou to opísať*“ – Katarína je jednoduchá a priama. Táto požiadavka otca Aladela prišla až po 26 rokoch. Preto Katarína pokračuje takto: „*Prosím Pannu Máriu, svoju dobrú Matku, aby mi pripomenula všetky okolnosti. Panna Mária, daj, aby to bolo pre väčšiu tvoju slávu a slávu tvojho Božského Syna. Začínam... prišla som 21. apríla 1830... akoby som ani nechodila po zemi. Prosila som sv. Vincenta o všetky milosti...*“ Sestra Katarína až vtedy podrobne opísala videnia srdca sv. Vincenta, videnia Spasiteľa v Eucharistii; stretnutie s Pannou Máriou v noci z 18. na 19. júla, i zjavenie Panny Márie so zemeguľou a o medaile. Sú to mimoriadne milosti, ktoré mali hĺbku a široký dosah, ale táto omilostená duša pokračuje pokorne vo svojej formácii v seminári, kde sa stráca v anonymite doby a sestier. Od jej vstupu boli v roku 1830 ešte štyri iné prijatia: 28. mája 32 postulantiok; 1. augusta 18; 26. septembra 28 a 8. decembra 8 postulantiok.

Otec Aladel bol menovaný za spovedníka seminárskych sestier len krátko pred jej príchodom. Mal iba 30 rokov. Katarína ho pri najbližšej týždennej spovedi – bolo to asi 1. mája, informovala o videniach srdca sv. Vincenta. Potrebovala to povedať. Cítila, že jej bolo zverené poslanstvo ktoré bolo nad jej sily; má o ňom vedieť len nebo a ona. Ťažko sa však vedela vyjadriť. Ťažko jej bolo hovoriť o tomto poslanstve lásky, prísľubov a blízkeho nešťastia. Potrebovala objasnenie. U svojho spovedníka nenašla porozumenie. „*Zasa jedna domýšľavá deva, ktorá len tára!*“, myslel si spovedník. Uspokojil ju a radil jej zabudnúť na to: „*Nepočúvajte na tieto pokušenia! Dcéra kresťanskej lásky má slúžiť a nie snívať!*“ Prekvapilo ju, že jej zakázal nemyslieť na to, čo videla. Vedť práve to jej dávalo väčšiu lásku a schopnosť slúžiť. Ponorila sa do modlitby. Často sa modlí k Panne Márii: „*Ó, Mária, daj mi svoju lásku, bez teba som stratená, zachráň ma. Vypros mi vždy potrebné milosti...*“

16. júla 2020

Katarína videla v Hostii Ježišovu tvár

Srdce sv. Vincenta viac nevidela. Stalo sa niečo iné. Cez svätú omšu sa hostia zrazu stala priesvitnou ako závoj. Katarína videla v hostii živého Pána Ježiša. Nevidela ho len vtedy, keď začala pochybovať- ako jej to radil spovedník. Bol to len klam? Keď sa začala modliť, znovu videla Toho, ktorý sa skrýva v Hostii. Nebol to sen, bol to mystický prístup k realite. (Treba

vysvetliť, že sväté omše sa slúžili „pod vyložením“. Kňaz slúžil sv. omšu obrátený chrbtom k ľudu, ale Eucharistia bola počas celej omše v monstrancii vystavená na vyvýšenom mieste, na tróne nad bohostánkom, takže ľudia adorovali Eucharistiu počas celej omše.) V nedeľu Najsvätejšej Trojice, 6. júna 1830 bolo videnie tmavé – ako srdce sv. Vincenta pred dvomi mesiacmi. „*Videla som Pána Ježiša ako Kráľa s krížom na prsiach v Oltárnej sviatosti. Bolo to cez sv. omšu pri čítaní evanjelia. Zdalo sa mi, že kríž sa spustil k nohám Pána Ježiša. Zdalo sa mi, že Pán Ježiš bol zbavený všetkých ozdôb. Všetko padlo na zem.*“ Katarína rozlišovala dobre videnie a jeho aplikáciu na starého kráľa. „*Ťažko je to vysvetliť. Mala som dojem, že pozemský kráľ bude zvrhnutý z trónu a olúpený o svoj kráľovský odev.*“ Pokúsila sa zveriť svoje myšlienky otcovi Aladelovi. Nepochodila. Nebo jej však stále dávalo znamenia.

V seminári bola šťastná. Duchom prebývala v nebeských predsieňach, a predsa statočne zametávala dvor aj spálne. Program v seminári bol presne rozvrhnutý. Vyučovanie sa striedalo s modlitbami a so zadelením do úradov: 1. úrad: štopkanie seminárskeho prádla; 2. šitie seminárskeho prádla; 3. štopkanie prádla sestier; 4. šiť nové prádlo pre zaobľčené sestry; 5. opravovať pančuchy; 6. upratovanie 9 spální; 7. služba pri nemocných seminárskych sestrách; 8. zametanie a poriadok na dvore; 9. práca v kuchyni; 10. služba v jedálni; 11. práca v záhrade; 12. šitie svätých šiat; 13. šitie seminárskych šiat. 14. poriadok vo veľkom seminári; 15. poriadok v malom seminári; 16. služba v kaplnke... Seminárok/noviciiek/ bolo mnoho, každá skupina bola početná. Sestry jednotlivých úradov sedeli vždy pospolu a mali zvolenú jednu prvú úradníčku, ktorá zadefinovala prácu. Žiadna sa cez rekreáciu nesmela rozprávať so sestrou z iného úradu. Raz bola v jedálni Katarína tak zahľbená, že sedela nad plným tanierom a vôbec nejedla. Sestra Cailhot, tretia direktorka ju oslovila: „Sestra Labouré, máte videnie?“ Sestra direktorka to povedala nič netušiac. Bola to zaužívaná forma napomenutia za roztržitosť. Katarína roztržitá nebola. Začala s chuťou jesť, akoby sa nič neprihodilo. Viackrát ju už nemuseli napomínať. Nikto z predstavených ani netušil, čo ona prežíva. Katarína Labouré, svätica mlčania, je naozaj malou v očiach ľudí, ktorí všetko hodnotia len podľa lesku. Z bežného pohľadu nebola nijako výnimočná. Lenže, ak sa na jej život zahľadíme bližšie, môžeme zostať až šokovaní nad jej neobyčajnou jednoduchosťou a úžasnou túžbou po Bohu, po Svätej Panne, po svätom Vincentovi a po chudobných.

17. júla 2020

Ťažké chvíle v živote Lujzy a Kataríny

Spoločnosť dcér kresťanskej lásky dostala od Pána Boha mnoho skutočne božských darov. Máme povolanie sprítomňovať ich v našich životoch, a budeme aj zodpovedať čo sme s nimi spravili. Okrem darovaných chudobných, sú pokladom Spoločnosti, aj naši svätí Zakladatelia: Vincent a Lujza - ich učenie a ich svätý život. Po nich nám Pán Boh daroval celý rad svätých obetavých hrdinských sestier známych len Jemu. Spomedzi nich svätá Katarína Labouré je však na vincentovskom nebi určite hviezdou číslo 1. Jej tajomstvom neboli zjavenia. Jej tajomstvom bola jej priezračnosť, jednoduchosť. Katarína vedela všetko vidieť v Bohu, v ňom všetko prijímala. Boh vo všetkom, všetko v Bohu. Tieto zásady utkávali jej život. Na úsvite XIX. storočia Duch Svätý začal v nej formovať nový druh svätosti pre nové časy; svätosti prúdiacej z prameňov evanjelia, svätosti bez úspechov a ľudskej slávy. Katarína múdro spájala zjavenia so službou.

Svätá Lujza de Marillac žila dve storočia pred Katarínou. Pokúsme sa porovnať ich cesty svätosti. Budeme sa môcť pokloniť obdivuhodnému pôsobeniu Ducha Svätého nielen v ich živote, ale môžeme aj pre svoje povolání nájsť nové inšpirácie a prosieť si Božiu posilu.

Rok 1623: Lujza prežíva mimoriadne ťažký rok. Zdravie jej manžela sa zhoršuje, nemá duchovného vodcu. Upadá do veľkej neistoty v troch problémoch: - 1. trápia ju výčitky, že nespĺnila sľub, ktorý si dala, že sa stane rehoľníčkou. 2. Začali ju sužovať pochybnosti vo viere o nesmrteľnosti duše; 3. Bol jej odporúčaný duchovný vodca, ku ktorému cítila odpor, takže bola sama so svojimi problémami.

Rok 1823: 1. Katarína sa cíti pokorená, že nevie čítať a písať. 2. pracuje na otcovom majetku, stará sa o postihnutého brata a nemá duchovnej opory. 3. túži ísť do kláštora. Vie, že otec to nepovolí – čo urobiť? Lujza aj Katarína prežívali ľudsky beznádejnú situáciu, boli bezradné. Túžili po Bohu, ale v tme života nevideli východisko.

Boh zasahuje: Aj Lujzu aj Katarínu si Boh vybral pre určité poslanie. Obidve k tomu prijali mimoriadne milosti pre Spoločnosť, pre Cirkev i pre svet. Prečo si Boh vybral práve ich? To je jeho tajomstvom ...

18. júla 2020

Duchovné zážitky s Bohom

V roku 1623 Lujza zažila mystické osvietenie, ktoré nazývame Turíčne svetlo, ktoré opísala takto: *„Na Turíce pri svätej omši alebo pri rozjímaní v kostole môj duch bol zrazu zbavený pochybností a dozvedela som sa, že... príde čas, keď zložím sľub chudoby, čistoty a poslušnosti a že budem v malej komunite, kde niektoré z nich urobia to isté. Vtedy som pochopila, že budem slúžiť bližným. Nemohla som však pochopiť ako sa to stane, pretože sa to dialo za stáleho odchádzania a prichádzania.“*

Iniciatíva vychádza od Boha. On rozptýlil jej duchovné pochybnosti. *„V duchu som pocítila, že Boh ma počuje...“* Lujza si myslela, že pozná Boha. Mýlila sa. Teraz spoznala, že Boh sa k nej priblížil. Neopovrhol jej túžbou úplne sa mu zasvätiť a odkryl jej, hoci ešte nejasne, jeho plán so Spoločnosťou. Lujza pochopila, že Boh s ňou počíta, to jej stačilo. Svoj život už videla z iného pohľadu a pochopila, že duchovný vodca, ktorého vo videní zazrela (Vincent de Paul), i keď sa jej spočiatku javil ako nesympatický, bude jej oporou.

V roku 1823, Katarína mala mysticky sen. *„Bola som v kostole vo Fain. Modlila som sa ... Zrazu sa k oltáru približoval starý kňaz... slúžil svätú omšu... pokynul mi, aby som prišla k nemu... Napokon jej oznamuje: „Boh má s tebou veľké plány. Nezabudni na to!“* Pre Katarínu bol sen záhadou. Zapísal sa jej však do srdca a myslí naň. Katarína prežíva nové nadšenie. Prácu na hospodárstve koná ešte horlivejšie. Napriek skúškam ktoré následne prichádzali, už ju nič neodradilo od jej rozhodnutia.

Neprehliadnime, že v týchto Božích zásahoch bol vždy prítomný sv. Vincent. Jeho miesto je veľmi dôležité! V porovnávaní spirituality svätej Lujzy a svätej Kataríny by sme našli mnoho spoločného. Najvýraznejšie možno porovnať ich vzťah k Panne Márii. Obe ju kontemplujú ako **Nepoškvrnenú** a ako **Božiu Matku**. Denne sa sestry modlia pri svätom ruženci modlitbu pripisovanú svätej Lujze: *„Svätá Panna Mária, verím a vyznávam tvoje sväté a nepoškvrnené počatie; čisté a bez hriechu... Lujza učí sestry mať v úcte tajomstvo Nepoškvrnenej, ktoré Cirkev zadefinovala ako dogmu až v 19. storočí.*

Katarína Labouré sa stala nástrojom Prozreteľnosti, aby v Cirkvi otvorila cestu k vyhláseniu tejto krásnej mariánskej dogmy Nepoškvrneného Počatia Panny Márie. Zázračná medaila sa stala k tomu kľúčom.

Druhý mariánsky titul ktorý spája tieto svätice, je tajomstvo **Božieho materstva**. Katarína ako deväťročná prijala Pannu Máriu za svoju nebeskú Matku. Celý jej život bol nasmerovaný k Bohu prostredníctvom Nebeskej Matky. Vždy bola jej poslušnou dcérou.

Lujza zanechala Spoločnosti v testamente výzvu, aby sestry ctili Pannu Máriu ako svoju Matku. To považovala za najdôležitejšie, ak chcú vytrvať v povolání, a aby Bohu slúžili tak, ako to od nich očakáva.

19. júla 2020

Najkrajšie chvíle života sv. Kataríny - stretnutie s Matkou.

Katarínu Labouré označujú za sväticu mlčania. Nepredstavujeme si ju však nejakú do seba uzavretú alebo melancholickú osobu, ani zasnívanú, izolovanú od okolitého sveta. Sestra predstavená zo Chatillon ju charakterizovala ako veselú povahu. Katarína aj v rodnej dedine bola obľúbená a priateľská. Bola vyhľadávanou spoločníčkou. Zaujímala sa o iných. A pritom svoj vnútorný svet, nemala komu vypovedať. Od mladosti je „mocne pripútaná k Bohu ako k večnej Dobrote“. Všetko očakáva a všetko prijíma od Boha.

Keď prišla na rue du Bac, aj ona dostala brožúrku „Inštrukcia pre seminár“. V nej sa z generácie na generáciu prednášalo učenie Cirkvi a sv. Vincenta. Vo vydaní z roku 1819, ktoré pravdepodobne mala v rukách, je napísané na str. 58: *„Čo je to kresťanská nádej? Odpoveď: Je to nadprirodzený cit, ktorý sa rodí z viery v Božie prisľúbenia. Nádej nás pripútať k Bohu, k večnej Dobrote, od ktorého čakáme milosť na tomto svete a slávu na druhom.“* Túto hlbokú neotrasiteľnú nádej v Boha si Katarína uchovávala po celý život. Napriek mnohým ťažkostiam a prekážkam jasne cítila, že ju podporuje a chráni Boh.

Na rue du Bac ju čakali skúšky a protirečenia pre milosti, ktoré dostala. Videnie srdca sv. Vincenta, videnie Pána Ježiša v Eucharistii ju pripravovali na naplnenie toho, po čom túžila. Už videla pána Vincenta, videla Pána Ježiša v Eucharistii, ešte nevidela Pannu Máriu. Túžila ju vidieť od detstva. Nepochybovala, že jej túžbu Boh vyplní. *„Prosila som anjela strážcu a svätého Vincenta, aby mi vyprosil túto milosť.“*

18. júla večer pred sviatkom sv. Vincenta, sestra Marta rozprávala seminárkam o láske pána Vincenta k Pannu Márii. Na koniec každej sestry rozdala darček: malý kúsok z rochetky, ktorú nocil svätý Vincent. Katarína si ju rozstrihla, ako píše: *„Polovičku som bez váhania prehltla. Lahla som si presvedčená, že tejto noci uvidím svoju dobrú Matičku. Už tak dlho som túžila vidieť ju ... Zaspala som presvedčená, že mi pán Vincent vyprosí túto milosť od Panny Márie... O pol dvanástej som počula, že ma niekto oslovil: sestrička, sestrička! Videla som dieťa v bielych šatoch, malo asi 4-5 rokov. Povedalo mi: Rýchlo vstaň, pod' do kaplnky, Panna Mária ťa čaká!“* Napadlo mi: *Veď ma počujú.* Dieťa povedalo: *Bud' spokojná, je pol dvanástej! Všetci tuho spia. Pod'! Čakám ťa!* Dieťa jej povedalo koľko je hodín. Všimnime si ako Katarína celkom prirodzene prežíva stretnutie s nadprirodzenou skutočnosťou. V jej prípade nemôžeme hovoriť o extáze. Ona všetko vnímala svojimi telesnými zmyslami. Videla, počula, vnímala čas. Všetko podriaďovala kontrole rozumu. *„Rýchlo som sa obliekla*

a šla som. Dieťa kráčalo po mojej ľavej strane. Vyžarovalo z neho zvláštne svetlo. Kadiaľ sme prechádzali, všade svietili svetlá. No ešte viac som bola prekvapená, keď sme vošli do kaplnky... Dvere sa otvorili, len čo sa ich dieťa dotklo prstom... V kaplnke som videla rozsvietené všetky sviečky a všetky lampy... ako pred polnočnou. Pannu Máriu som však nevidela. Dieťa ma zaviedlo do svätyne, ku kreslu otca direktora. Tam som si klakla. Čas mi bol veľmi dlhý. Obzrela som sa, či po tribúne neprechádzajú sestry – nočná služba. Konečne nadišla čakaná chvíľa. Dieťa ma upozornilo: „Už je tu Panna Mária! Už je tu ...! Počula som šum ako šelest hodvábných šiat. Prichádzala od tribúny pri obraze svätého Jozefa. Posadila sa do kresla, ... neverila som, že je to Panna Mária. Dieťa znova zopakovalo „Panna Mária je tu!“ Katarína sa však nehla z miesta. Potom dieťa prehovorilo silným hlasom ako dospelý muž a dôrazne: „Na to som sa pozrela na Pannu Máriu a jedným skokom som bola pri nej. Klakla som si na stupne oltára a ruky som si vložila do jej lona. To boli najkrajšie chvíle môjho života. Ťažko by som vedela povedať, čo som vtedy cítila. Povedala mi ako sa mám chovať k svojmu duchovnému otcovi ... poučila ma tiež ako si mám počínať v trápení. Panna Mária potom ukázala rukou na oltár. Sem mám prichádzať, tu sa vrhnúť na kolená ... tu sa vyžalovať – tu sa mi dostane duchovnej útechy, ktorú potrebujem ... Opýtala som sa jej čo znamenajú videnia ktoré som mala ... Všetko mi vysvetlila. Potom mi povedala: „Dieťa moje, Pán Boh ťa chce poveriť zvláštnym poslaním. Budeš mnoho trpieť, ale pretrpíš všetko, pretože to bude na slávu Božiu. Poznáš Božie úmysly. Bude ťa to trápiť dotiaľ, kým to nepovieš svojmu spovednému otcovi. Bude ti protirečiť. Neboj sa, milosť Božia bude s tebou! ... Povedz všetko jednoducho a s dôverou. Dôveruj! Neboj sa! Uvidíš niektoré veci. Rozpovedz to čo uvidíš a počuješ! Panna Mária vyzvala Katarínu, aby o videniach a vnuknutiach hovorila spovedníkovi s dôverou.

20. júla 2020

Panna Mária, priateľka

Tento príbeh zo života svätej Kataríny je nám určite veľmi dobre známy. Všimnime si, ako sa Katarína Labouré dokázala celým svojím bytím spoliehať na Božiu Dobrotu. Nikdy nepochybovala, že Pán Boh splní jej želania, ktoré jej vnukol. A ak ich nesplní, tak len pre väčšie dobro. Niekedy nás dokážu mnohé udalosti, alebo postoje iných až príliš znepokojiť, nahnevať, rozľútosť a pod. Katarína Labouré s úplnou ľahkosťou všetko predkladala Pánu Bohu a čakala kým On sám privedie udalosti na správnu mieru – podľa Jeho svätej vôle. Niekedy čakala aj veľmi dlho, ale celú svoju nádej pevne ukotvila v Bohu.

Toto je Katarínina priezračnosť, jej jednoduchosť, jej nádherná dôvera v Pána Boha. Tento postoj jej pomáhal žiť v úplnom pokoji, vyrovnanosti. Chránilo ju to od zbytočných napätí a nedorozumení.

Katarína vo veľmi mladom veku okúsila, že nemá nikoho komu by sa mohla zveriť. Ale zhovárala sa s Ňou s Nebeskou Matkou, keď chodievala do kostola v Moutiers san-Jean, alebo 15 km na trh do Motbar, alebo pri každodenných domácich prácach, často monotónnych. V týchto tichých dialógoch pokračovala aj pri prácach v seminári, kde sa sestry učili pracovať v tichosti. So Svätou Pannou mohla hovoriť o všetkom. Jedine jej slobodne otvorila svoje srdce. Nikdy nepochybovala, že Matka ju počúva, že jej rozumie a že stojí pri nej. Teraz Katarína v tichu noci kľáči pri svojej Nebeskej Matke. Ruky má slobodne položené

na jej kolenách a Mária ich drží vo svojich dlaniach. Katarína očarená nebeskou krásou pozorne sleduje každý pohyb drahých úst, očí ... Hlboko do srdca a do pamäti ukladá každé slovíčko Panny Márie. Po príslube duchovnej pomoci nasledovalo oznámenie nešťastia:

„Časy sa zhoršia. Francúzsko zastihne nešťastie. Kráľovský trón padne. Celý svet bude zmietaný najrozličnejším nešťastím. (Pri týchto slovách mala Panna Mária veľmi utrápenú tvár.) Príď k tomuto oltáru! Tu dostanú milosti všetci, ktorí budú o ne prosiť horlivo a s dôverou veľkí i malí. Nebeská Matka vyjavuje svoju láskavú starostlivosť : „Dieťa moje, veľmi rada rozdávam milosti, hlavne vašej Spoločnosti. Mám ju veľmi rada. A predsa mám žiaľ. Vyskytujú sa v nej veľké previnenia proti presnosti. Pravidlá nezachovávajú. V oboch Spoločnostiach nastalo veľké uvoľnenie. Povedz to svojmu spovednému otcovi. Zakrátko bude poverený zvláštnym spôsobom starosťou o vašu Spoločnosť. Musí urobiť všetko možné, aby znovu verne zachovávali Pravidlá. Povedz mu, aby dával veľký pozor na čítanie zlých kníh, na to, aby nestrácali zbytočne čas a aby nerobili zbytočné návštevy.

Panna Mária vyriekla aj proroctvo, ktoré sa osobitne týka priamo nás, aj našej provincie: *„Keď budú pravidlá znovu verne zachovávať, pripojí sa k vašej spoločnosti iná Spoločnosť. Je to nezvyčajné. Mám ju však rada ... Povedz, nech ju príjmu. Božie požehnanie bude s nimi a ony budú veľmi spokojné.“* Táto predpoveď sa naplnila v roku 1850.

21. júla 2020

Panna Mária hovorí...

K duchovnej rodine sv. Vincenta v Paríži sa pripojila Spoločnosť sestier kresťanskej lásky založenej sv. Alžbetou Setton z Ameriky a Spoločnosť sestier kresťanskej lásky z Rakúska, založenej Leopoldínou Brandis. Panna Mária zakončila slovami: *„Spoločnosť bude žiť v pokoji. Veľmi vzrastie.“*

Potom vravela o hroziacom nešťastí, ktoré zastihne Francúzsko a pripojila aj príslub: *„Francúzsko zastihne veľké nešťastie. Ale nebojte sa! Zvláštna Božia ochrana bude chrániť Spoločnosť... Dôverujte! Budem s vami. Stále som bdela nad vami. Príde čas, keď nebezpečenstvo bude veľké. Budú sa nazdávať, že je všetko stratené. Ja však budem s vami! Pán Boh a svätý Vincent budú chrániť obe Spoločnosti. S inými reholami to tak nebude. Dôverujte!... Dieťa moje, krížom opovrhnu. Zhodia ho na zem. Potečie krv. Znova prebodnú Srdce Pána Ježiša... (na tvári jej bolo vidno slzy). Dieťa moje, celý svet bude ponorený v zármutku...“*

Panna Mária hovorila aj o novom združení dieťok Panny Márie. Má ho založiť jej spovedný otec. Katarína nevnímala ako dlho trval tento rozhovor. Napokon Panna Mária odišla – akoby zhaslo svetlo. Keď Katarína vstala, videla už len dieťa. Spolu sa vrátili tou istou cestou. Pochopila, že to bol jej anjel strážny, ktorého prosila, aby jej sprostredkoval stretnutie. Keď si ľahla do postele, boli dve hodiny. Do rána už nezaspala. Toto dlhé bdenie až do rána uistilo Katarínu, že nesnívala, že to bolo skutočné stretnutie.

Keď pri najbližšej týždennej spovedi vkročila do spovednice tá vysoká seminárka, otec Aladel možno aj trochu znervóznel. Často mu rozprávala o svojich videniach. Jej meno ani nepoznal. To čo mu začala rozprávať teraz, o jej nočnom stretnutí v kaplnke, o rozhovore s Pannou Máriou, už skutočne nevedel čo si má myslieť. Vo Francúzku sa po revolúcii celkom pomery upokojili. Aké nešťastia to spomína? Zakázal je o tom hovoriť a pustil mriežku na

spovednici. Zas nepochodila. Je pravdou, že neutešené pomery v oboch spoločnostiach aj jeho trápili. Patril medzi mladých kňazov do ktorých vkladali nádeje na obnovu. Do čoho sa pletie táto mladá sestra?

Napriek optimistickým pomerom vo Francúzsku, koncom mesiaca nečakane vypukla revolúcia. Kráľovský trón padol. Kostoly boli zneuctené, kríže porozhadzované, prepadli kláštory ... A potvrdila sa aj predpoveď o zvláštnej až očividnej ochrane dcér kresťanskej lásky a otcov lazaristov.

Pod vplyvom týchto udalostí už otec Aladel počúval Katarínu s väčším záujmom, ale jej to nedal najavo. Keď sa hrozba revolúcie prehnila, Katarína sa vrátila k obvyklému spôsobu spovedania, a preto dúfal, že sestra už bude jednoduchou a bez videní.

Katarína, svätica tichej a oddanej lásky. Hovorila len to, čo bolo potrebné povedať. Všetko ostatné ponechala na Pána Boha. Možno ju charakterizovať slovami, ktoré vyslovila Matka Guillemin: *„Hľa, narodila som sa pre toto jediné: kontemplovať nášho Pána.“*

22. júla 2020

„Pamät'ová karta“

Najvýznamnejšie zjavenie sa udialo 27. novembra 1830. Tie predchádzajúce mali akoby pripraviť sestru Katarínu na stretnutie s nadprirodzenom a asi aj jej spovedníka. Po 4 mesiacoch od posledného zážitku prichádza do spovednice s novým zjavením, do ktorého bude aktívne zapojený aj sám otec Aladel. Tentoraz už počúval pozornejšie. Nám je toto zjavenie dobre známe. Dúfam, že nebude na škodu ak si sr. Katarínu aj my pozorne vypočujeme. *„Bolo to v sobotu pred prvou adventnou nedel'ou, večer o pol šiestej v čase rozjímania. V hlbokom tichu začula som šesť hodvábnych šiat, od tribúny svätého Jozefa. Pozrela som sa tým smerom a zbadala som Pannu Máriu vo výške obrazu svätého Jozefa. Stála. Bola strednej postavy. Šaty mala z naružovelého hodvábu. Siahali až ku krku. Rukávy voľne spustené. Na hlave mala biely závoj. Po oboch stranách jej siahali až k nohám... Tvár mala odhalenú; takú krásnu, že je nemožné slovami vyjadriť jej krásu. Nohy spočívajú na polovici bielej gule, ja som to považovala za zemeguľu. Pod nohami mala hada zelenkastej farby so žltými škvrnami. V rukách držala zlatú guľu. Na nej bol malý krížik. Zlatá guľa predstavovala zemeguľu. Oči mala obrátené k nebu“.* Mária zotrvala v prosebnej modlitbe. Jej tvár bola vážna a akoby v očakávaní, či jej modlitba bude vyslyšaná. Zrazu sa jej tvár rozjasnila, čo sestra Katarína chápala ako vyslyšanie. Pokračuje: *„Zrazu som zbadala na jej rukách prstene. Tri na každom prste – mali rozmery článkov prstov, na ktorých sa nachádzali. V každom boli primerane veľké drahokamy. Najväčšie drahokamy vyžarovali najsilnejšie lúče. Počula som vnútorný hlas: „Táto guľa predstavuje celý svet, hlavne Francúzsko... a každého človeka zvlášť... Krása a jas lúčov, takých nádherných sú symbolom milostí, ktoré rozdávam všetkým, čo o ne prosia. Lúče dopadali na zem tak, že dolu splývali. Zemeguľa z jej rúk zmizla. Sklopila zrak. Okolo Panny Márie sa utvoril oválny rám. V polkruhu bol nápis: Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.“* Napísaný bol zlatými písmenami. Počula som vnútorný hlas: *„Daj zhotoviť takúto medailu. Tí, čo ju budú nosiť s dôverou, dostanú mnoho milostí. Zdalo sa mi, že sa obraz otočil. Na druhej strane medaily som videla písmeno M, nad ním malý kríž, opierajúci sa o krátku priečku. Pod ním boli presväté Srdcia Ježiša a Márie.“* Keď si to sestra dobre obzrela, počula hlas: *„Je*

potrebné dať raziť takúto medailu! Tí, čo ju budú nosiť posvätenú a budú sa zbožne modliť s dôverou povzdych ktorý je na nej, dostanú mnoho milostí..“

Nateraz pochodila Katarína u otca Aladela zle. Povedal jej: „To je číry klam! Keď chcete uctievať Pannu Máriu, nasledujte jej čnosti a nefantazírujte! On sa o posolstvo viac nezaujímal.

23. júla 2020

Už ma viac neuvidíš...

V decembri videla Katarína tento obraz znova a znova to bolo o pol šiestej večer pri rozjímaní. Oznámenie zjavenia bolo také isté s tým rozdielom, že Panna Mária neprišla od tribúny, ale spoza oltára. Obraz z medailou sa neukázal vo výške obrazu sv. Jozefa, ale v strede, pri svätostánku, kúsok za ním. Ako predtým, aj teraz počula v hĺbke srdca hlas: „Lúče predstavujú milosti, ktoré Panna Mária vyprosí tým, čo ju o ne prosia.“ Sestra musela nadobudnúť istotu, že sa nemýlila. Bola to aj príležitosť pripomenúť otcovi Aladelovi, že treba dať raziť medailu. Táto úloha pripadla jemu. Katarína k tomu nemala žiadnu možnosť.

Zjavenie bolo rozlúčkou. Katarína, ktorej pobyt v seminári sa už schyľoval ku koncu, dostala oznámenie: „*Viac ma už neuvidíš. Pri rozjímaní však budem hovoriť s tebou.*“ Bolo to zakončenie zjavení. Všetky boli v kaplnke na rue du Bac v Materskom dome v Paríži.

Počas celého roka Katarína pokračuje vo svojom seminári a zachováva mlčanie. O zjaveniach hovorí iba s otcom Aladelom. Zdá sa, že tento je bezradný a nechce jej veriť. Ako sa bude môcť uskutočniť pranie Panny Márie? Tu skutočne treba dúfať proti nádeji.

Pri beatifikačnom procese poznamenala sestra Tanguy: „Treba mať silnú, bezhraničnú dôveru v Božie slovo a v slová Panny Márie a svätých, aby človek ostal pevný v takej situácii, v akej bola sestra Katarína. Trvalo to celé dva roky, kým boli razené prvé medaile, 30. júna 1832. A potom čakanie v mlčaní celý život, aby sa splnili aj iné prania Panny Márie. Misia bola ťažká. Sestra Katarína mala ostať neznáma a cítila sa odmietnutá od svojho direktora, ktorým sa zakrátko stal práve otec Aladel, jej spovedník. Ale nikdy sa netrápila. Len očakávala od Boha čas ktorý On určí a modlila sa.

Zjavenia na rue du Bac obsahujú skutočne, úplný kurz mariológie.

Okrem iného tu Panna Mária zdôrazňuje úctu k Eucharistii a privádza k Eucharistii. Zjavila sa v kaplnke, pri svätostánku v prvom a treťom zjavení. 19. júla si sadla do kresla na stupňoch oltára. Povzbudzovala Katarínu, aby v ťažkostiach prichádzala k svätostánku. Uistila ju, že tam vždy dostanú potrebnú útechu veľkí i malí, keď budú prosiť s dôverou a horlivo. A pri treťom zjavení stála kúsok za svätostánkom, ktorý bol zaplavený lúčmi, čo vyžarovali z jej rúk. To je veľmi významné! Veď Ježiš v Eucharistii je najvzácnejším darom, na ktorom mala účasť aj Panna Mária. Z Eucharistie vyvierajú všetky ostatné sviatosti, je prostriedkom na získanie milostí. A Panna Mária nás ku nej vedie.

24. júla 2020

Rue du Bac, mariánsky kľúč

Zjavenia na rue du Bac boli kľúčom a počiatkom ostatných zjavení. Ony obsahujú všetko, čo neskôr povedala Panna Mária jasnejšie a naliehavejšie. Pri nasledujúcich zjaveniach v 19.

a 20. storočí kládla veľký dôraz na modlitbu ruženca. V La Salette sa vyjadrovala početnými symbolmi. V Lurdoch už mala ruženec na ruke a dala Bernadette znak, aby sa modlila. Aj ona sa k nej pripojila. Posúvala zrnká a Sláva Otcu sa modlila s ňou. Vo Fatime sa vyjadrila ešte jasnejšie: „Prajem si, nech sa denne modlia ruženec!“ Prekvapuje nás, že na rue du Bac nespomenula ruženec? Predsa 15 prsteňov s drahokamami na každej ruke, naznačujú 15 tajomstiev ruženca! Táto spojitosť s neskoršími zjaveniami Panny Márie nám dosvedčuje, aké dôležité a vnútorne bohaté boli zjavenia, ktorými bola obdarená Katarína Labouré.

Prvé veľké poučenie zjavení roku 1830 je nepochybne výzva k modlitbe. Zjavenia na rue du Bac sú jediné zjavenia, ktoré uznala Cirkev, čo boli v kostole. Okrem prvého boli všetky práve vtedy, keď sa komunita modlila. Aj Panna Mária sa modlila. Robila to, čo má byť do konca čias jej hlavnou úlohou: prihovárala sa u svojho Syna. Panna Mária nerozdáva milosti podľa záľuby. Sestre Kataríne jasne povedala, že rozdáva milosti tým, ktorí prosia. Jedna modlitba je Panne Márii zvlášť milá. Zdá sa, že ju pri zjavení Kataríne Labouré veľmi odporúčala: modlitba ruženca. Vyjadrujú to lúče sálajúce z drahokamov na prstoch, ktoré zdobili ruky Kráľovnej neba. Panna Mária považuje ruženec za najúčinnjší liek aj na súčasné choroby ľudstva. Modlietvajte sa ho však s vnútornou zbožnosťou. Či nie preto nežiaria niektoré drahokamy, že sa ho modlietvame nedbalo? Keď sestry prosili Katarínu na smrteľnej posteli aby im niečo povedala o Panne Márii, zašepkala: „Povedzte všetkým, nech sa zbožne modlietvajú ruženec.“ Katarína pochopila dôležitosť tejto modlitby; celý život kráčala s ružencom v ruke, v ruženci meditovala úseky života Panny Márie a Pána Ježiša.

Panna Mária si mohla nájsť aj inde disponovanú dušu pre svoje úmysly. Zvolila si však jednu dcéru kresťanskej lásky. Prejavila tým svoju materskú starostlivosť o obe Spoločnosti sv. Vincenta. Arský farár zvolal: „*Ach, ako miluje Svätá Panna Dcéry kresťanskej lásky! Všade ich sprevádza jej zrak. Ona ich stráži.*“

25. júla 2020

Zjavenia na rue du Bac mali aj iný cieľ –

pripraviť ľudí na vyhlásenie dogmy o Nepoškvrnenom Počatí. Zázračná medaila oživila vieru a vyvolala taký stupeň duchovného tlaku, aký bol potrebný na vyhlásenie dogmy v roku 1854. Medaila Nepoškvrneného Počatia sa bleskurýchle rozšírila v miliónoch po celom svete. Všade rozsievala milosti a obrátenia. Od roku 1833 prichádzali na parížske arcibiskupstvo a na rue du Bac listy od otcov biskupov. Oznamovali, že odvtedy, čo začali rozdávať medailu, viera oživa, modlitba sa šíri a je mnoho obrátení. Chýrnu medailu žiadali na všetky strany...

Katarína Labouré skončila seminár/noviciát 30. januára 1831 a prijala rúcho Dcér kresťanskej lásky. Skôr ako odišla na nové pôsobisko, strávila ešte niekoľko dní v dome našich sestier, spomína sestra Pineau. Zdá sa, že tento krátky pobyt žiadal otec Aladel, aby vyskúšal Katarínu. Ako zámienku si naplánoval návštevu sestier v tom dome. Chýr o videniach srdca sv. Vincenta sa už rozšíril. S ním aj správy o zázračnej ochrane počas júlovej revolúcie. Vedelo sa tiež, že otec Aladel bol o všetkom dôverne informovaný. Akonáhle sa objavil v dome, pribehli sestry k nemu a zahrnuli ho otázkami. Zbystril pozornosť. Na Katarínu dorážali viac ako na neho. To ho znepokojovalo. Prezradí sa? Nie! Neprišla vôbec do rozpakov. Naopak, ona sama dávala otázky, spokojná, v ničom sa neprezradila. Na duchovného otca to zapôsobilo. Tá, ku ktorej bol taký prísny, sa osvedčila. Táto mladá sestra

prichádzala nemu s kadejakými nevhodnými videniami a posolstvami. Je pokorná a vie sa dokonale ovládať, dokáže zachovať tajomstvo. To je určitý druh charizmy V ten deň si jasne uvedomil, že Panna Mária pomáha tejto sestre zachovať tajomstvo a že zachovanie tajomstva je jej veľmi milé.

Sestra Marta, prvá direktorka zrejme nič nevytušila, keď na konci seminára dala hodnotenie Kataríny Labouré: „*Silná, strednej postavy. Vie obstojne čítať a písať. Charakterná – dobrá povaha. Rozum a úsudok priemerný. Pracovitá. Zbožná, usiluje sa o dokonalosť.*“

5. februára 1831 zazvonila Katarína na budove č. 12 v ulici Picpus. Bol to útulok Enghien. S láskou ju prijali 4 sestry tamojšej komunity. Mala 24 rokov. Na zemi mala žiť ešte dva razy toľko a to v tomto útulku, na veľmi biednom predmestí Paríža, v Reuilly. Starobinec v roku 1818 založila vojvodkyňa de Bourbon na pamiatku svojho syna vojvodu d'Enghien, ktorého v roku 1804 na Napoleonov rozkaz zastrelili. Dom bol určený pre sluhov, ktorí zostarli v kráľovskej službe.

Podstatný úsek života sestry Kataríny je dlhý trvá štyridsaťšesť rokov dá sa zhrnúť do jediného slova: mlčanie. Jej cesta začína zjaveniami, ktoré boli zámerom Božím a mlčaním do ktorého sa hneď po nich ponorila z vlastného rozhodnutia. Jednoduchosť a svätosť Kataríny tým bola vysoko ocenená. Osemnásť mesiacov zjavení a štyridsaťšesť rokov mlčania. Toto mlčanie je hrdinské! Vyhla sa tak mnohým sudcom, odporcom i obdivovateľom; trápeniu, ktoré skusovali deti v La Salette, vo Fatime i Bernadetta v Lurdoch.

26. júla 2020

Prvé kroky

Otec Aladel nechal Katarínu v blízkom predmestí preto, aby mohol lepšie pozorovať túto mladú sestru, ktorá bola pri každodennej práci celkom normálna, ktorá ho však znepokojovala svojimi videniami. Útulok v Reuilly bol iba 5 km od materského domu. Pre službu starcom bola ešte mladá. Tí boli neraz až veľmi hašteriví. Katarínu zadelili do kuchyne. Čoskoro zistili, že sa vyzná vo varení. Veľmi rýchlo si oživila vedomosti z rodičovského domu. Sestra Savart, sestra služobnica, jej pomáhala žiť to, čo sa v seminári učila – slúžiť chudobným ponížene, láskavo, súcitne, úctivo. Sestra Savart mala rada chudobných a bola ku ním štedrá. To sa Kataríne veľmi páčilo. Naproti tomu vedúca sestra v kuchyni, sestra Vincenta bola neláskavá a „šporovlivá“. Starí ľudia nedostávali dostatok jedla. Katarína sa pokúsila s ňou o tom pohovárať, táto ju však tvrdo odbila, že dom je chudobný. Katarínu to veľmi trápilo. Napokon požiadala sestru predstavenú o preloženie do inej služby. Tá jej radila, aby príliš skoro nesúdila a odporúčala jej aby tam vytrvala. Katarína skrývala netrpezlivosť voči tejto „príliš šporovlivej“ sestre. Rozmýšľala, čo urobiť, aby starčekovia dostávali výdatnejšiu stravu. Poprosila, či by mohla pestovať zeleninu, pretože k domu patrilo kus poľa a nebolo využité. Tak si vzala na seba starosť navyše, ale sa tešila, že im mohla prílepšiť stravu. Asi po dvoch rokoch sa sestra Savart nad ňou zľutovala a preložila ju do práčovne. Po ďalších dvoch rokoch preložila Katarínu do služby starcom. Katarína si zachovala na svoju prvú predstavenú žiarivú spomienku. Sestra Savart sa neuzatvorila do svojho panstva ako na osamelý ostrov. Prialo si, aby sme prvé plody zo záhrady zanesli do najchudobnejších rodín predmestia alebo jej drahým starčekom. Sestry si mohli z nich vziať až potom. Bola jej predstavenou 13 rokov, až do smrti.

Po nej nastúpila sestra Moncellet. Ona prispela k utvoreniu nových diel pre biednych v tejto štvrti. Keď v roku 1849 zúrila cholera, dala na druhom konci záhrady postaviť ústav Ochrany Panny Márie. Boli v ňom školy a detský útulok. Prijímali do nich všetku biedu, vrátane detí robotníkov, ktorí boli neslýchane vykorisťovaní. V roku 1850 založila internát pre deti, ktoré osireli počas cholery. V roku 1851 bola menovaná za generálnu predstavenú. Budovy boli postavené, ale nezaplatené. Na jej miesto prišla sestra Mazin, bývalá generálna predstavená. Práve Matka Mazin prijala sestry z Grazu do Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. V Reuilly bola predstavenou len krátko. Po nej prišla sestra Randier. Rázna žena. U nej sa spájal bystrý rozum s veľkodušnosťou. Túto štvrtú predstavenú mala Katarína naozaj rada. Bola tam len krátko. Po nej prišla sestra Quez. Bola rozvážna a vytvorila vo všetkých rovinách vynikajúce medziľudské vzťahy. 18. októbra 1860 prišla sestra Dufés. Bola to posledná Katarínina predstavená. Mala 37 rokov a železnú vôľu, ktorú hneď dala do služby obrovskej biedy v ktorej sa mestská štvrť nachádzala. Tu je to ako v Číne, prehlásila zanedlho sestra Dufés.

27. júla 2020

Žila z viery

Katarína navrhla, že vo voľnej maštali by mohli mať aj kravu a získali by mlieko. Takto dosiahla zlepšenie podmienok pre chudobných. Niekedy chovali aj dve až tri kravy. Katarína sa o ne starala popri službe starcom. O každej krave si viedla presné účty – za čo ju kúpila, za koľko ju predala a koľko dala mlieka. Vidno v tom jej dôkladnosť a vernosť. Prvú kravu kúpila za 480 frankov. Musela ju však dať liečiť, lebo jej ochorela. Predala ju za 260 frankov. Kúpila ďalšiu za 310 frankov. Krava číslo 2 dala 1247 litrov mlieka... O kravy sa starala preto, aby mohli starcom dávať mlieko, ktoré mali veľmi radi. Túto službu konala 17 rokov. Keďže stále šla do straty, drahšie kúpila a lacnejšie predala, sestra Dufés tento chov zakázala. Nariadila jej 31. kravu predať a už nekupovať žiadnu! Kataríne to bolo veľmi ľúto a veľmi ťažko sa s kravou lúčila, takže kupec mal dojem, že kupuje skutočný poklad. Takto Katarína jediný raz predala už starú kravu drahšie ako ju kúpila. Služba chudobným má rôzne formy. Láska a súcit dokáže byť vynaliezavá. Pre Katarínu služba chudobným spočívala v tom, že dobre varila, dobre prala a opravovala prádlo, bola dobrá vrátnička, všetko pre Pána Boha. Slúžila námahou svojich rúk a v pote svojej tváre. Slúžila starcom – aj telesne, aj duchovne celých 40 rokov. Bola neúnavná. Ak bol niektorý ťažko chorý, alebo zomierajúci zostala pri ňom aj celú noc. Na druhý deň slúžila ako zvyčajne. Sestry si všimli, že Katarína má rada nočné služby pri zomierajúcich. Vedela krásne spájať starosť o telo s modlitbou. Všetci, pri ktorých mala nočnú službu, našli duševný pokoj. Aj neveriaci sa zmierili s Pánom Bohom. Sestra Dufés povedala, že ani jeden z tých, pri ktorých mala službu sestra Katarína, nezomrel nezmiernený s Pánom Bohom.

„Sestra Katarína žila z viery, dosvedčuje sestra Cosmard v beatifikačnom procese. Kedykoľvek jej to len bolo možné, keď šla okolo kaplnky, odložila si bielu zásteru, vstúpila dnu a hlboko, úctivo sa poklonila pred svätostánkom. Potom sa vrúcne pozrela na sochu Panny Márie, kľakla si a o chvíľu vyšla s rozžiarenou tvárou. Vzala zásterku a pokračovala v práci. Bolo to veľmi dojímavé. Videla som ju viackrát vstúpiť do kaplnky so zaslzenými očami. Ale keď vychádzala, jej tvár už žiarila.“ Oporou jej činnosti bola viera. Cez deň

v tichosti konala svoje povinnosti. Všetko čo robila, robila dobre a zodpovedne, udržiavala všetko v poriadku a čistote. Rozprávala málo a len to, čo bolo potrebné.

28. júla 2020

Sestrou v komunite

Po skončení seminára strávila Sestra Katarína celý svoj zasvätený život, 46 rokov, v ústave Enghien. Boli tam umiestnení starí sluhovia orleánskej kniežacej rodiny. Sestry boli vnímané aj na okolitý život. Reuilly bola továrenská štvrť. Sestre Dufés krátko po príchode zvieralo srdce, keď videla mladých chlapcov, čo pristúpili k prvému svätému prijímaniu, váľať sa opitých na ulici. Boli to „zlodeji“, ako ich všeobecne volali. Deti, vykorisťované továrňami na ozdobný papier, ktoré bohatli na úkor úbohých bedárov v Reuilly. Sestra Dufés konštatovala, že tam s nimi zachádzajú ako s ťažným dobytkom. Väčšina nebola na prvom sv. prijímaní. Tí, ktorí k nemu pristúpili, neboli dostatočne pripravení. Na žiadosť vlády sa súkromná škola sestier stala verejnou. V nedeľu usilovne vyučovali mládež – vrátane „zlodejov“. Učili ich čítať, písať a katechizmus. Nové rozrastajúce sa povinnosti nútili rozšíriť budovy a zvýšiť počet pracovných síl.

Keď prišla Katarína do ústavu, bolo tam 5 sestier. Keď v roku 1860 prišla sestra Dufés, bolo ich 29 a v roku 1870 tam slúžilo už 40 sestier. Po zjavení Panny Márie počet povolaní stúpala, nebol problém ich doplniť.

Láskavá Katarína bola útočiskom pre novo prichádzajúce sestry, ktoré sa neraz nedobre cítili a boli v rozpakoch pred rôznymi povinnosťami v tejto opovrhovanej mestskej štvrti. Jej prijatie mladých sestier bolo skrytým pokladom. Sestra Clavel spomína: „*Keď som prišla, privítala ma sestra Katarína. Prvá ma naozaj srdečne objala.*“ V dome vládla medzi sestrami jednota práve vďaka jej prístupu k mladým sestram. Odovzdávala im skúsenosti a osvedčené rady: „*Tu slúžime šľachte aj jednoduchému ľudu. Pri službe nerobíme rozdiel. Modlite sa, usmievajte sa a pracujte!*“ Bystrejšie hneď vytušili obdivuhodnú Kataríninu svätosť. Sestra Cosnard neskôr spomínala: „*Aj iné sestry boli navonok dokonalé, ale ani jedna nepôsobila takým dojmom svätosti duše úplne stravovanej láskou k Bohu, Panne Márii a celkom odpútanej od seba.*“

29. júla 2020

Služba sr. Kataríny

V roku 1856 si Katarína všimla mladú 23 ročnú sestru. Poslali ju na niekoľko dní do Enghien, aby prišla na iné myšlienky. Uhádla Katarína o čo šlo? Prihovorila sa je v záhrade: „*Moja malá o čom len premýšľate?*“ Trafila presne. Sestra odpovedala: „*Vstúpila som do Spoločnosti aby som ošetrovala chudobných, teraz mám ísť učiť. No ja nikdy nebudem schopná hovoriť pred ľuďmi ...*“ Volala sa Sestra Fouquet. Bola poslaná do detského domova v Boulogne. Nemala strach z detí, ale z toho, že bude vystavená verejnosti. Vtedy totiž ktokoľvek mohol vojsť do triedy a byť na vyučovaní detí. „*Radšej sa vrátim domov*“. „*Len odvahu*“, povedala jej sestra Katarína.

„*Budem prosiť za Vás Pannu Máriu. Sľúbte mi, že sa budete aj vy k nej modliť celý rok. Uvidíte, že budete mať úspech a vytrváte v povolaní.*“

Jedna mladá sestra rozprávala pri biskupskom procese: „*Sestra Katarína videla všetko v Bohu: osoby aj udalosti. Krátko po tom ako som prišla do Enghien, zavolala ma a hovorila*

mi o duchu viery, ktorým mám hľadiet' na predstavených, že v tom je tajomstvo šťastia v rehol'nom živote. To bolo pravidlom aj jej života“.

Deti v Reuilly, ktoré sestry učili, boli deti povstalcov z roku 1848. Boli výbušné a drsné. To vyvolávalo hrôzu u starcov, bývalých sluhov vysokej šľachty. Sťažovali sa na vyšších miestach. Kráľovná Mária Amália prosila sestru Dufés, aby viac neprijímala do ústavu tú neskrotnú mládež. Sestra Dufés neustúpila. Budúcnosť tejto mládeže je budúcnosťou Božou. Na voľnom pozemku, ktorý mala komunita k dispozícii dali postaviť triedy, oplotili ho a zriadili tam patronáž pre chlapcov. Kráľovná bola nespokojná. Veď prispievala na každého obyvateľa 500 frankov a na každú slúžiacu sestru 600 frankov. Sestra Dufés nepovolila. Veď teraz sú tam dva ústavy. Kráľovská rodina založila len ústav Enghien. 25 sestier, ktoré pracujú v mestskej štvrti tie nedostávajú mzdu, preto budú bývať na druhom konci záhrady. Aj sestra Dufés sa tam presťahovala, aby ukázala odstup. V ústave na ulici Picpus nechali len sestry ktoré slúžili starcom. Za ne bola zodpovedná Sestra Katarína. Splnomocnila ju na to sestra Dufés. Takéto riešenie nútilo stavať ďalej. Finančné ťažkosti boli veľké. Sestra Dufés zbierala almužnu. Raz sa s ňou dala do reči istá dáma. Sestra Dufés považovala ten čas za stratený, veď mala toľko práce! O niekoľko dní prišla znova tá pani a priniesla 33.000 zlatých frankov pre potreby domu. Problém bol rozriešený.

17. februára 1863 o 4. hodine ráno vypukol požiar v továrni na papier, susediaci s kaplnkou v Reuilly. Plamene zachytávali už strechu domu kde bývali sestry. Sestra Filoména o tom napísala: *„Užasli sme. Sestra Katarína sa však celkom pokojne modlila pred sochou Panny Márie v záhrade. Sestru Dufés i komunitu uisťovala: Nebojte sa. Oheň sa zastaví. Nič zlé sa nám nestane.“*

Sestra Cecília Delaporte, mladá 20 ročná krajčírka ochorela hneď po nastúpení do služby. Katarína ju navštevovala. V krutej zime jej priniesla perinu a liečivý čaj. Cecília spomína: *„Raz som nosila rozžeravené železá sestrám ktoré žehlili. Katarína videla, že mi je teplo. Preto mi priniesla pohár mlieka.“*

„Katarína šla k Bohu jednoduchou cestou ako dieťa k svojmu otcovi. Sestra Charvier sa jej žalovala, že nevie rozjímať. Sestra Katarína jej povedala: „To je celkom ľahké! Idem do kaplnky, hovorím Pánu Bohu, On mi odpovedá. On vie, že som tam a čakám to, čo potrebujem. Som vždy spokojná s tým, čo mi on chce dať. Robte tak isto a uvidíte ...“

30. júla 2020

Komúna

Sestra Katarína žila v stálom spojení s Pánom Bohom, s Pannou Máriou a so svätým Vincentom. Chránila v srdci všetko, čo jej bolo zverené. Keď 19. júla 1870 cisár vyhlásil vojnu Prusku, Kataríne sa v pamäti vybavovali slová nebeskej Matky spred 40 rokov: *„Francúzsko zastihne nešťastie ... dôverujte, budem s vami! ... Keď to Panna Mária hovorila, mala v očiach slzy – pokračovala: budú aj obeť, aj z parížskeho kňazstva niektorí padnú za obeť. Zomrie aj parížsky arcibiskup ... Veľmi jasne som pochopila, že sa to stane o 40 rokov.“* Vojna s Pruskom nemala úspech. Cisárstvo padlo. 4. 9.1870 bola vyhlásená Republika. Prusy zaujali Paríž. Nastal hlad. Katarína pracovala v ľudovej kuchyni. Denne museli pripraviť aj 1.200 dávok. Sestry sa zverili pod ochranu Panny Márie a Zázračnú medailu pripevnili na dvere a okná domov. Niektorá povedala: musíme ich nejako zakryť. „Nie!“ protestovala

sestra Katarína. „*Medailu upevnite aj na prostriedku hlavnej brány!*“ V Reuilly premenili triedy na ambulancie. 1. marca vpochodovali Nemci do Paríža. Zavládol pokorujúci pokoj, plný vrenia. Keď sa sestra Tranchemer išla modliť so sestrou Katarínou pred sochou Panny Márie v záhrade, opýtala sa jej: „*Sestra Katarína, chápete to všetko? Kapitulovali sme a predsa všetci hovoria, že bude nová vojna. Hroznejšia ako predchádzajúca.*“ Rozpamätala sa, že Katarína predpovedala občiansku vojnu. Nová revolúcia vybuchla 18. marca. Keď dobyli Montmarte, bola zriadená Komúna. Katarína vzdychala: „*Bože môj, tol'ko krvi! Tol'ko zrúcanín!*“ Sestra Tranchemer rozrušená to šla oznámiť predstavenej. Sestra Dufés ju pokarhala, aby o tom mlčala.

V prvých dňoch apríla navštívila Katarína sestru Dufés, veľmi zaneprázdnenú a povedala jej s obvyklou jednoduchosťou: „*Sestrička predstavená, prišla vás navštíviť Panna Mária, ale vás nenašla*“. Čože? opýtala sa jej. „*Áno. Vošla do dennej, hľadala vás. Pretože ste tam neboli, išla do vašej pracovne. Sadla si na vaše miesto a povedala mi: „Povedz sestre Dufés, aby bola spokojná, domu sa nič nestane. Môže spokojne odísť, ja ju budem zastupovať*“. Potom mi sestra Katarína oznámila, že budem musieť opustiť dom, že odídem so sestrou d’Aragon, ktorej rodina nás ukryje. Vrátime sa 31. mája. Sestra Dufés pohodila plecom: krásny sen! Sestry nebrali sen vážne. Situácia sa však rýchlo zhoršovala.

31. júla 2020

Sr. Katarína nástroj pokoja v ťažkých časoch revolúcie

Na Veľký piatok vtrhli komunardi do ambulancie, kde sestry ošetrovali asi 200 vojakov, medzi ktorými boli aj dvaja policajti. Vydajte nám policajtov! Sestra Dufés sa odvážne postavila proti: Veď sú chorí! Sestry ich skryli. Večer cez rekreáciu vtrhlo do domu asi 100 ozbrojených komunardov. Viedol ich starosta. Vydajte nám policajtov! Nikdy! povedala sestra Dufés. Začala sa prehliadka domu. Pán Boh však dovolil, že ich nenašli. Jeden z povstalcov zakričal: alebo policajtov, alebo predstavenú! Začali tasiť šable.

Sestry ju bránili – aj Katarína ju chránila vlastným telom. Starosta obrátil situáciu na žart: „*Čo chcete aby som robil s týmito naplašenými sliapkami?!*“ Odišli. Po tejto udalosti sestra Dufés dostala dôverné upozornenie, že bol na ňu vydaný zatykač. Prosili, aby zmizla. Na veľkonočný pondelok ušla. Úmyselne nevzala so sebou sestru d’Aragon ako predpovedala Katarína, ale sestru Tanguy. Večer prišli do Versailles. Sestra Dufés zrazu cítila veľkú úzkosť. Nechala dom bez opory, ktorou bola sestra Tanguy. Zatiaľ čo sestra Dufés zmizla, istá sestra, meno ktorej zápisnica neuvádza, dostala nápad predbehnúť povstalcov v Reuilly. Chcela zamaskovať útek sestry Dufés. Vybrala sa k starostovi prihovoriť sa za predstavenú. Ocítla sa medzi 60 mužmi. Všetci boli vyzdobení červenými opaskami. Sotva sa začala prihovárať za sestru Dufés, hneď ju napadli. Obklúčilo ju viac mužov s červenými opaskami. No jeden z nich, ktorého ošetrovala v ambulancii vstal rýchlejšie, schmatol ju za obe ramená, vytrhol ju spomedzi nich a vysotil ju von. Spokojne odišla. Bola to sestra Katarína. 23. apríla sa boje vyostřili. Komunardi si prišli od Kataríny pýtať medaile. Rozdávala ich veľkodušne každému: *Panna Mária si spozná svojich a ostatných obráti*. Situácia sa zhoršovala. Sestra Dufés poslala sestru Tanguy späť a prosila si sestru d’Aragon. Katarínin sen sa vyplnil. 18. apríla prišli občianky s červenými opaskami. Hlásili sa: „*Prišli sme nahradiť sestry!*“ Mali aj poverovací rozkaz. Bolo jasné, že všetky sestry musia odísť. Sestra Katarína pred odchodom

šla do kaplnky kľakla pred sochou Panny Márie. Zajtra bude 1. mája. Zo sochy vzala korunku, aby ju chránila pred zneuctením. Panne Márii povedala: „Vrátim ti ju!“ Sestry sa rozišli do iných komunít kde bolo bezpečnejšie. 21. mája sa začal týždeň trvajúci ch bojov. 24. apríla komunardi vo väzení zastrelili parížskeho arcibiskupa Mons. Darboy. Zastrelili aj 5 jezuitov a 15 iných kňazov. Katarína vedela o smrti arcibiskupa už 40 rokov. 27. mája začal v Paríži veľký požiar. Katarína upokojovala sestry: „*Nebojte sa o naše domy. Tie chráni Panna Mária. Plamene ich nezasiahnu!*“ Komunita v materskom dome zažívala skutočnú drámu. Vnútri sa sestry modlili, vonku zúrili boje. Mŕtvoly sa množili na chodníkoch. Bola to hrôza! 28. mája versailske vojsko oslobodilo Paríž. Sestrám sa nič nestalo a mohli sa vrátiť. Katarína so sestrou Tranchcmer sa vrátili 31. mája. Ráno o 5. hodine už boli všetky sestry na sv. omši. Katarína vrátila korunku Panne Márii a povedala jej: „Moja drahá Matička, sľúbila som, že ti korunku vrátim pred zakončením mesiaca“. Sestra Dufès myslela na Katarínin sen a na sľub, ktorý dala Panna Mária: „*Ja budem strážiť dom. Vráťte sa pred zakončením mesiaca Panny Márie.*“ Obe duchovné rodiny boli zázračne chránené v tejto vojne. Hovorilo sa o tom všade a ďakovali.

Tento mesiac v ktorom bolo zjavenie PM v noci z 18. na 19. júla ukončujeme; v každodennom „rozprávni“ budeme pokračovať v druhom mesiaci zjavenia v novembri, kedy bola darovaná pred 190-timi rokmi Zázračná medaila.